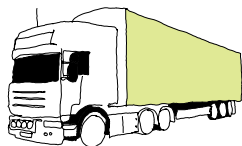
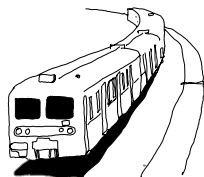
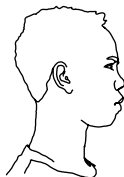

Till Sverige

- asylsökande barn vittnar om
Dublinförordningens konsekvenser

Till Sverige

- asylsökande barn vittnar om
Dublinförordningens konsekvenser

Tryckt med ekonomiskt stöd av Svenska Röda Korset

Till Sverige
– asylsökande barn vittnar om Dublinförordningens konsekvenser

© Barnets bästa främst 2010
Illustrationer: Fia Persson
Grafisk form: Lisa Sjölin
Tryck: Tryckfolket, Malmö 2010

ISBN: 978-91-633-7343-5

www.barnetsbastaframst.se
barnetsbastaframst@gmail.com

Alla barn som medverkar i skriften har fått sina
namn utbytta. I de fall då barnet har en god man
så har denna godkänt barnets medverkan.

Denna skrift handlar om barn som det talas mycket om, men som sällan ges utrymme att själva tala. Barn som sällan får berätta om sina tankar, erfarenheter eller drömmar. Vi vill med denna skrift ge barnen möjlighet att få sina röster hörda.

Skriften är framtagen inom kampanjen Barnets bästa främst. Vi som har tagit initiativ till kampanjen har på olika sätt, genom våra arbeten eller ideella engagemang, kommit i kontakt med barn som berörs av Dublinförordningen. Deras vittnesmål har skakat oss och drivit oss att agera.

Att barnens röster är viktiga är en grundprincip som genomsyrar hela kampanjen. Sedan vi startade har problematiken kring Dublinförordningen och andra medlemsländers behandling av asylsökande barn uppmärksammats mycket i media och i den politiska debatten. Många experter inom olika områden har uttalat sig om barnens situation, men de riktiga experterna är barnen själva och därför är det deras röster som står i fokus i denna skrift.

De flesta texterna är nedtecknade efter barnens muntliga berättelser via tolk. Det har många gånger varit en svår process. Ivriga att få berätta om allt de upplevt för någon som talar samma språk, har orden forsat ur några av barnen. För andra har orden varit svåra att få fram eftersom minnena är för tunga. Ibland har det blivit för svårt att berätta och vi har fått ta många pauser. Flera barn som velat medverka i denna skrift har dragit sig ur eftersom de inte orkat.

Vi som skrivit ner barnens berättelser har under arbetets gång insett hur mycket i berättandet som inte formuleras i ord.

Orden har vi skrivit ner, men inte hur den röst som uttalat dem låtit. Inte heller bortvända blickar, nervösa rörelser, sänkta huvuden eller allt det som ofta bara tystnaden kan illustrera. Flera av barnen har börjat berätta om saker som de inte orkat avsluta. Vi vet att det finns mycket som är osagt som gör för ont att berätta om just nu eller någonsin. Det som finns att läsa i berättelserna i denna skrift måste därför ses som fragment av de upplevelser och känslor barnen har gått igenom.

Varje berättelse är unik men en samstämmig bild som tonar fram i skriften är att våld, diskriminering, rasism och orättvisor dagligen drabbar barn och vuxna som flyr till Europa. Men historierna visar också på barnens kamp, en kamp för överlevnad och en kamp om att framtiden en dag kan bli annorlunda.

Vi vill rikta ett oändligt stort tack till de barn som öppnat sig för oss och låtit oss skriva ner och publicera deras berättelser. Er önskan att hjälpa andra genom att berätta har inspirerat och stärkt oss många gånger. Ett stort tack till alla som engagerar sig i kampanjen Barnets bästa främst och som lägger ner tid och engagemang på kvällar och helger för att försöka förändra situationen för barnen. Vi vill särskilt tacka de som gjort verklighet av denna skrift: Ylva Sjölin, Julijana Jumrukovska, Pouran Djampour, Karolina Karlsson, Natalia Panassiouk, Emma Söderman och Lina Myritz. Tack till er som tolkat under våra samtal och hjälpt oss att komma i kontakt med barnen. Tack också till Lisa Sjölin som formgett boken och till Fia Persson för de fantastiska illustrationerna. Slutligen vill vi rikta ett stort tack till Svenska Röda Korset för det ekonomiska stöd vi fått för att trycka denna skrift.

Barnens berättelser talar för sig själva. Vi hoppas att du som läser denna skrift, på samma sätt som vi som träffat barnen, berörs och stärks i kampen för asylsökande barns rättigheter.

Malmö 2010

FÖRORD

Denna bok är ovanlig eftersom den innehåller flyktningbarns egna berättelser. De är viktiga av flera skäl. Först och främst är berättelserna viktiga för att det är en mänsklig rättighet att få komma till tals. De är också viktiga för att vi genom dem kan få kunskap om ifall mänskliga rättigheter faktiskt skyddar dem de skapats för. Berättelserna ger oss även en unik möjlighet att få veta hur den svenska och europeiska flyktingpolitiken och dess regelverk fungerar i praktiken.

Barnen i denna skrift har alla det gemensamt att de omfattas av Dublinförordningen, den EU-regel som styr vilket land som har ansvar för en asylprövning. Den gäller inom EU, Norge, Island och Schweiz och innebär att flyktingar inte själva får välja var de vill söka asyl. Barn som söker asyl inom Dublinområdet kan som huvudregel bara få sin ansökan prövad i det land där de först sökt asyl eller vistats. Finns det ett annat land som utfärdat visum för dem, och därmed är ansvarigt för att ha släppt in dem i EU, ska detta land pröva ansökan. I EU:s databas Eurodac kontrollerar migrationsmyndigheterna om en asylsökande lämnat fingeravtryck i ett annat land, något de ofta tvingats till mot sin vilja. Har barnens fingeravtryck registrerats i ett annat land så skickas de, liksom vuxna, i regel tillbaka dit.

Utgångspunkten i Dublinsystemet är att det inte ska spela någon roll var i Europa som en asylsökande lämnar in sin ansö-

kan. Alla länder ska ha ett likvärdigt system för asylprövning och flyktingmottagande. Genom Dublinförordningen ville man undvika att människor under flera år reser runt mellan olika länder och söker asyl gång på gång.

Men barnen som berättar i den här skriften visar att mottagningsförhållandena ser mycket olika ut runt om i Europa och att de tvingats på flykt på nytt inom Europa, ofta flera gånger. Verkligheten ser ut precis på det sätt som man ville undvika.

Abdifatah berättar om de månader han satt i fängelse på Malta och om rasismen bland myndighetspersoner och andra malteser. Reza vittnar om de kränkningar han utsatts för av vuxna i Afghanistan och Pakistan, och som asylsökande i Italien. Erdo och Reza berättar om sviterna efter många år som barnslavar i Iran respektive Pakistan, och Hassan om ett överfullt fängelse i Ungern och att ingen någonsin frågat honom om hans ålder. Najib, som har avvisats från Sverige till Italien, vittnar om hur han nekats den sjukvård han behöver. Nu har han tagit sig till Sverige en andra gång men vet inte om han vågar gå till Migrationsverket. Hamed, som kom till Sverige med sin mamma, beskriver saknaden efter sin lillebror som försvann under flykten till Grekland. Ali visar på problemet med att från en dag till en annan räknas som vuxen och berättar om livet som gömd, med en ständig oro för att bli upptäckt. Ehsan skulle först skickas till Spanien men fick sin asylansökan prövad i Sverige eftersom Spanien inte ville ta emot honom. Han berättar om den långa intervjun på Migrationsverket och att de nu vill utvisa honom till Afghanistan. Homayouns berättelse handlar om hur han varit inlåst med kriminella vuxna i Holland och om att han vill få förklara för Migrationsverket varför han vägrade söka asyl där. Ismail berättar hur han flytt genom att gömma sig under lastbilar och att han har suttit fängslad och levt på gatan i flera europeiska länder.

Var och en har de sin unika berättelse men samtidigt har barnen många saker gemensamt. Många vittnar om att de inte varit medvetna om att man måste söka asyl i det första landet man kommer till, att de lämnat sina fingeravtryck, ofta utan att förstå vad det innebär eller för att de tvingats till det. Flera berättar om våld, övergrepp och om sina självmordstankar. Liksom andra barn är de här barnen i behov av trygghet och stabilitet, något de stundtals fått uppleva under sin första tid i Sverige. Samtidigt har de svårt att förstå vad som skiljer dem från andra barn, som får stanna här. Till skillnad från andra barn i den svenska asylprocessen har Dublinbarnen ingen rätt till offentligt biträde vilket gör dem särskilt sårbara. Liksom många andra barn som under de senaste åren har fått besked om att de ska tvångsavvisas från Sverige berättar barn i denna skrift hur de upplever att de inte haft något annat val än att gå under jorden.

Vi vet sedan tidigare att rättigheter på papper och rättigheter i praktiken inte alltid är samma sak. Principen om barnets bästa i den svenska utlänningslagen och FN:s konvention om barns rättigheter förpliktigar Sverige att respektera, skydda och uppfylla barns rättigheter. Bland det mest grundläggande i detta sammanhang är att skydda barn från en tillvaro där de riskerar kränkningar av sina mänskliga rättigheter. I svensk lagstiftning är det formulerat så att beslut som rör barn ska ta hänsyn till barnets hälsa och utveckling samt vad barnets bästa i övrigt kräver (utlänningslagen 1:10). Detta gäller även vid tillämpningen av Dublinförordningen.

Vad betyder då barnets bästa i övrigt? Två dimensioner av denna princip är barns egna erfarenheter och likvärdighet. Det vill säga att barns erfarenheter måste tas på allvar och att alla barn faktiskt omfattas. Inget barn får särbehandlas på grund av sin legala status. Detta betyder emellertid inte att alla barn ska behandlas exakt lika: Grupper som befinner sig i särskilt

sårbara och utsatta situationer ska ges ett särskilt stöd så att de faktiskt får tillgång till sina rättigheter. Exempelvis står det i Barnkonventionens artikel 22 att barn som söker asyl har rätt till extra stöd vid åtnjutandet av sina rättigheter. Detta gäller i synnerhet de barn som inte har någon vårdnadshavare närvarande som kan ta ansvar för att tillgodose deras behov. Enligt artikel 39 i Barnkonventionen har barn som varit utsatta för väpnad konflikt eller förnedrande behandling rätt till rehabilitering och social återanpassning.

Det är i förhållande till gruppen barn på flykt som den allra viktigaste funktionen av de mänskliga rättigheterna visar sig. De mänskliga rättigheterna handlar nämligen om att skydda dem som är mest skyddslösa. Det är mot den bakgrunden som det finns särskilda människorättsliga överenskommelser för grupper som är i en utsatt och sårbar ställning. Världssamfundet har genom dessa dokument uppmärksammat det faktum att barn är i en underordnad position. Sverige har varit mycket pådrivande i detta arbete och velat vara ett föregångsland. Respekten för mänskliga rättigheter är en viktig förutsättning för att en stat ska få politisk legitimitet, en prövosten för de stater som har ambitionen att betraktas som rättvisa och ha en stark röst i världen.

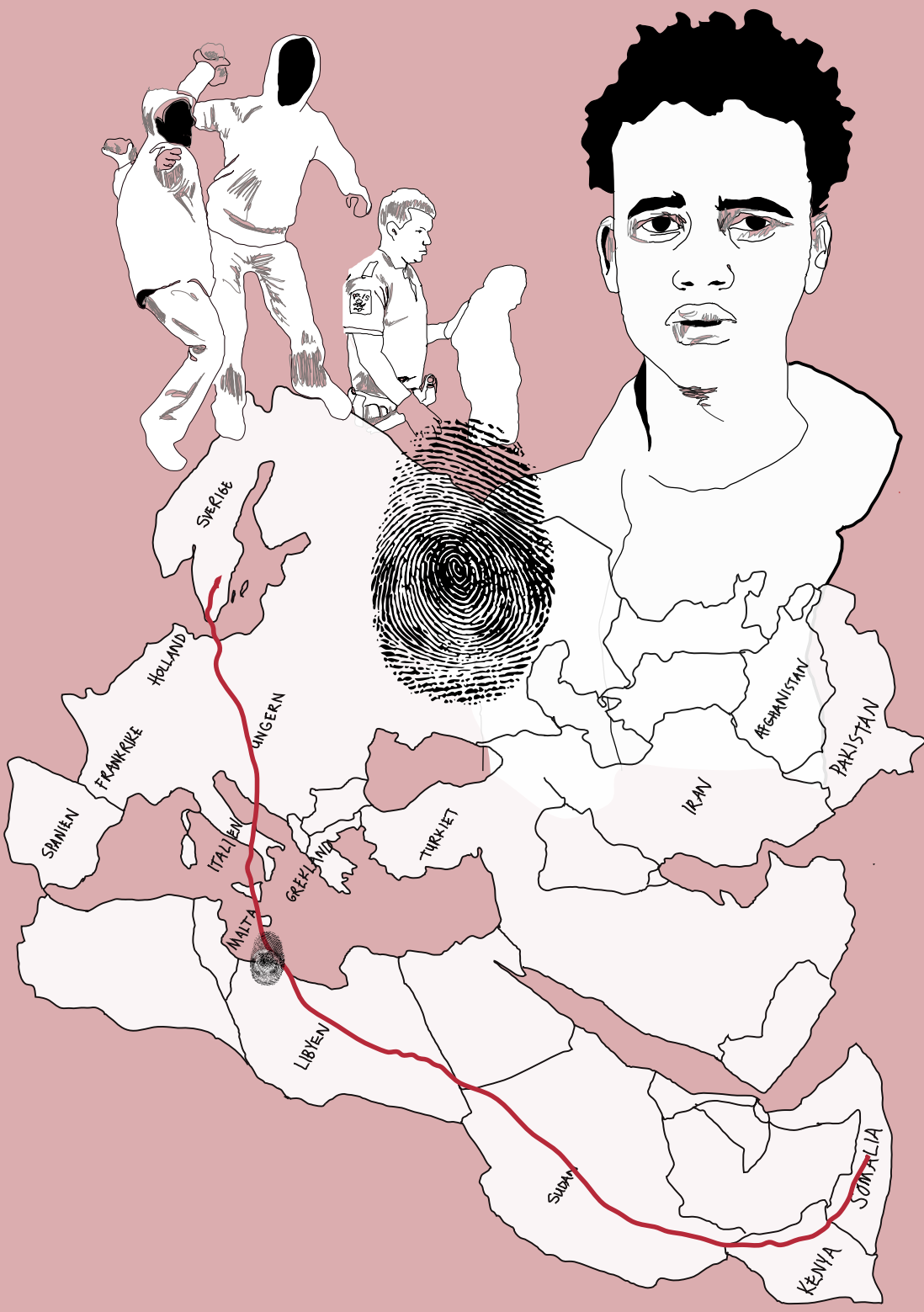
Därför är det viktigt att Sverige visar att vi lyssnar till barns erfarenheter och agerar när barn i en utsatt situation far illa.

Denna skrift är till Sverige. Barnen berättar om sina erfarenheter för att vi ska förstå deras situation. Så vad kan Sverige göra? På lång sikt kan strävan efter ett likvärdigt och humant flyktingmottagande i hela EU ge effekt. På kort sikt måste man dra slutsatsen av barnens berättelser att det inte är rimligt att avvísningarna fortsätter på det sätt som nu sker. Allt fler barn drabbas: Antalet ensamkommande barn som avgjordes vara Dublinärenden har ökat från 60 barn år 2008 till 166 ärenden

fram till 5e augusti i år. Det enda rimliga nu är att myndigheterna börjar utnyttja den så kallade suveränitetsklausulen, artikel 3.2 i Dublinförordningen, i högre utsträckning. Det finns stöd för detta genom principen om barnets bästa. Varje land kan själv bestämma på vilka grunder man vill utnyttja möjligheten att göra undantag enligt denna klausul och pröva en asylansökan även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt kriterierna i Dublinförordningen. I dagsläget utnyttjar Migrationsverket möjligheten att göra undantag i mycket liten utsträckning, myndigheten för dock ingen statistik över när så sker.

Vi kan agera mer kraftfullt än idag. Berättelserna i denna skrift är inte bara något som existerar på papper. De är barnens erfarenheter. Som finns på riktigt, nära oss. I verkligheten.

Anna Lundberg, Universitetslektor i mänskliga rättigheter
vid Globala politiska studier Malmö högskola och
ledamot i Svenska Röda Korsets centralstyrelse

ABDIFATAH, 16 ÅR FRÅN SOMALIA

Jag ska fylla sjutton år i maj och har varit i Sverige i sex månader nu. Jag föddes i Mogadishu, precis som min mamma och min syster, och jag har bott där i hela mitt liv. Jag är väldigt orolig för min familj för det är skottlossning där varje dag. Jag tänker på dem ofta. Min pappa dog under den tiden det var klankrig i landet. Jag var fyra-fem år då och jag minns inte så mycket från den tiden.

Jag flydde från Somalia på grund av problem med terroristgruppen Al-Shabab som rekryterar ungdomar. De kom till min mamma och sa "vi behöver din grabb". Hon ringde till mig och berättade vad som hänt och jag åkte direkt till min moster och bodde där i en månad. Under tiden jag bodde där ordnade de så att jag kunde fly till Kenya. Jag flydde till Kenya och bestämde mig sedan för att ta mig vidare därifrån. Jag passerade genom Sahara i Sudan och Libyen. Till slut kom jag fram till kusten och därifrån var jag tvungen att ta båt för att ta mig vidare. Det var en jättejobbig resa över Medelhavet. Det var storm och höga vågor. Det var väldigt många på båten, runt hundrafemtio personer. Det fanns vissa som inte hade ätit på tio dagar och var jättehungriga. Vissa var sjuka. Vid ett tillfälle visste vi inte var vi var eller åt vilket håll vi skulle åka. Jag blev då mycket rädd och gav upp. Jag trodde inte att vi skulle överleva.

Ett fartyg hittade oss och tog oss till Malta. När vi kom till Malta var militären det första vi såg. De satte handklovar runt våra händer som om vi var djur. De behandlade oss som kriminella och tog oss till stället där de tar fingeravtryck. När vi kom dit plockade de in en och en och sa att man skulle lämna sina fingeravtryck. Vissa gick med på det, själv vägrade jag. Jag frågade vilket land jag var i och fick svaret Malta. Jag berättade att jag inte var på väg till Malta. Jag hade planerat redan från början att jag skulle till Sverige. När jag var i Kenya fick jag höra att Sverige var ett bra land när jag pratade på internet med några gamla vänner som jag växt upp med och som nu bor i Sverige.

Jag visste inte vad det innebar att lämna fingeravtryck. Jag kände inte heller till att man var tvungen att söka asyl i första land. Jag kunde aldrig föreställa mig att det skulle vara så svårt att ta sig till Sverige.

De som vägrade att lämna sina fingeravtryck skiljdes från de andra. De kallade dit de militärer som fanns på området och förklarade för dem att vi vägrade. De tog fram elbatonger och slog oss över axlarna och på andra kroppsdelar. De hade också hundar som de bussade på oss. Vi var redan hungriga, trötta och hade massor av problem, nu kom fler. Med våld tvingade de oss att lämna våra fingeravtryck. Jag hade aldrig föreställt mig att detta skulle kunna hända mig.

De stängde in oss i en liten cell. Vi var femton personer i min. Jag var i den cellen i sex månader. Det är svårt att förklara de svårigheter jag gått igenom. Det är nästan omöjligt att beskriva de månaderna med ord. Det som jag gick igenom hade jag tidigare bara sett på film. Jag trodde aldrig att det skulle hända mig.

Under de sex månaderna utnyttjade de oss till olika straffarbeten. Vi sov på golvet i cellerna och fick inte tillräckligt med kläder. Det var jättekallt och kylan gick rakt in i kroppen. Om någon av

oss inte gjorde som vi blev tillsagda så tog dem iväg oss enskilt. De kom varje natt och lyste med sina ficklampor rakt i våra ansikten för att räkna så att alla var där. Det gjorde ont i ögonen av ljuset. Det hände också de gångerna att de helt plötsligt, utan anledning, tog en mellan benen och tryckte, eller så ställde de sig och kissade på någon av oss. Om man inte gjorde som de ville så kunde de ta med en ut. Det fanns vissa som blev våldtagna. Jag tackar gud för att jag kom därifrån efter sex månader.

Jag kände mig vilsen när jag kom ut. Jag visste inte vart jag skulle gå eller vad jag skulle göra eftersom jag suttit inlåst hela tiden på Malta. Jag tänkte att nu är de här svårigheterna med militären förbi. Jag trodde att problemen på fängelset var de värsta problemen jag skulle uppleva men jag stötte då på ett ännu större problem. Det var på grund av min hudfärg. Det fanns jättemycket rasism och de behandlade svarta som djur. Det hände ibland att vi blev förföljda av olika ungdomsgrupper som kunde hoppa på en eller kasta sten. De kunde stena en till döds.

Efter femton dagar i frihet var jag ute med två kompisar och gick. En bil kom efter oss och tutade. De hade släppt av två personer längre bak på vägen och bilen stannade framför oss. Vi förstod att de var ute efter oss så det var bara att sticka så fort som möjligt åt olika håll. En av oss kunde inte springa så snabbt. De misshandlade honom så gott som till döds. Han var helt uppsvullen i ansiktet och tänderna var utslagna. Han såg död ut. Jag hade tur som lyckades fly därifrån. De var vuxna människor. Polisen kom dit och hittade min kompis. Det var blod överallt och stenarna låg där helt blodiga. De tog honom till sjukhuset men ingen frågade oss vad som hade hänt eller undersökte saken vidare. Jag blev väldigt rädd och tänkte att hellre dör jag i mitt hemland än här.

Jag lämnade Malta och tog mig till Sverige. Här ville jag ge mina fingeravtryck. Jag kände inte till något om det här med

Dublin och att om jag lämnade fingeravtryck i ett land så skulle alla andra EU-länder veta det. Jag märkte när jag kom till Sverige att här finns det ett mycket bra liv. Jag har aldrig levt så här i mitt hemland. Här i Sverige har jag någonstans att bo, jag bor tryggt, jag har en förmyndare och jag får äta tre gånger om dagen. Det är ett bra liv och jag känner mig inte kränkt som jag gjorde på Malta. Här kan man vända sig till polisen och få hjälp. Under hela tiden som jag var på Malta fick jag aldrig veta någonting. Jag fick inte träffa någon advokat, ingen tolk, ingen som jag kunde berätta om mina asylskäl för. Det enda jag stötte på där var militärer med hundar.

En av de saker som jag är gladast över i Sverige är att man kan få sjukvård. Jag har haft mycket problem med magen. Jag blev sjuk på Malta och jag blev sjuk här i Sverige. På Malta fick jag ingen medicin alls, inte ens en värktablett. Jag låg liggandes i nästan en månad utan medicin. Det fanns en bra person som var lite mänskligare. Jag tror att hon var från Röda Korset. Hon kunde ge tabletter till oss ibland men sen försvann hon. Jag tror att hon fick sparken och var tvungen att lämna landet. De människor som fanns i vår närhet och hjälpte oss försvann en efter en.

Under tiden jag varit här i Sverige har jag fått behandling för mina problem. De hittade bakterier i magen som jag har fått medicin för. Jag mår mycket bättre nu. Och jag går i skolan här också. Jag är väldigt nöjd med livet här med tanke på allt jag gått igenom.

Migrationsverket har kontaktat mig och de förklarade att mina fingeravtryck finns på Malta. Jag har förklarat mina svårigheter för dem precis som jag förklarat dem här och de beslutade att skicka tillbaka mig dit. De gav mig tjugo dagar att överklaga beslutet och jag och min god man överklagade. Denna process pågår fortfarande.

Skulle jag bli tillbakaskickad väntar ett helvete. Det finns ingenting på Malta. Det är bättre att jag hänger mig eller slänger mig framför ett tåg än att åka tillbaka dit. Jag sover väldigt dåligt, ibland inte alls. Jag tänker jämt på hur det ska bli, om de kommer skicka mig och om det kommer hända imorgon. Ibland drömmer jag mardrömmar och vaknar skrikandes. Drömmarna handlar om det jag upplevt och sett. Jag vore hemskt tacksam om någon kunde ta hänsyn till detta och hjälpa mig.

Polisen kom till vårt boende och letade efter mig. De var två stycken och de ville sätta mig i förvar. Jag var i Malmö då men personalen förklarade sedan att polisen varit där. Jag blev chockad och visste inte vad det handlade om. Jag kände mig så trygg och plötsligt dök andra känslor upp.

Jag skulle gärna vilja framföra till de politiker och personer på Migrationsverket som tar beslut att de tar hänsyn till alla svårigheter jag gått igenom och att jag är en flykting. Jag vill bara leva i fred i detta land. Jag vill gå i skolan och kunna jobba sen. Ha ett normalt liv som alla andra. Jag vill hjälpa människor som har det svårt. Jag vill hjälpa min familj som är kvar och fortfarande har det svårt.

Jag har regelbunden kontakt med min mamma och syster. I december förra året fick jag veta att min lillebror blivit dödad i vårt hem. Al-Shabab kom in och drog ut honom ur huset och dödade honom. Varje gång jag har kontakt med min familj förklarar de att det är krig och att Al-Shabab dödar människor hur som helst. Min familj förväntar sig hjälp från mig men jag kan inte göra något, jag har ju själv problem.

Det viktigaste för mig är att få hjälp och stöd och att få berätta om min situation. Jag hoppas att jag genom det kan få stöd från många människor så att jag får hjälp från myndigheterna. Om jag får leva här i Sverige tycker jag att jag har fått ett bra liv och jag behöver inte mycket annat.

REZA, 16 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

När jag tänker på mitt liv i Afghanistan så tänker jag på krig. Jag fick aldrig uppleva min barndom som alla andra barn här i Sverige. Men när jag var liten hade jag min familj vid min sida. Nu känner jag mig helt ensam. Jag vet inte ens om de lever.

Jag fick själv ta hand om mig själv i Afghanistan. På kvällen sov jag på gator och i husen som var förstörda av raketer. På nätter när jag var själv grät jag i timmar när jag tänkte på familjen. Jag saknade min mamma, pappa och mina syskon jättemycket. Jag trodde hela tiden att det var en dröm som jag skulle vakna ur. Jag bad folk om hjälp att hitta min familj men alla hade sina egna liv att ta vara på. Ingen brydde sig om vilken situation jag befann mig i. Föräldralösa barn i Afghanistan har det jättesvårt. Som ett hemlöst barn fick jag stjäla och tigga för att överleva. Jag hade inga pengar för att själv köpa mat. En gång var jag utan mat i flera dagar. När man har varit utan mat länge känner man sig inte hungrig längre. Man blir bara så trött och orkar knappt röra på sig.

Jag har blivit utsatt av vuxna många gånger. Jag gjorde allt de vuxna sade bara för att överleva dag för dag och få en bit mat och rent vatten. Mitt liv var som ett helvete och jag önskade att dö hela tiden. Det som höll mig kvar vid livet var hoppet om att en dag kunna få träffa min familj. Jag har flera gånger blivit tagen av polisen i Afghanistan. Jag bad polisen om hjälp att hitta min familj. Polismannen sade att det finns tusentals

barn ute på gatorna, varför ska vi hjälpa just dig? Jag blev sur och arg på polismannen. Polisen slog mig med en stång och sparkade mig i magen flera gånger.

Jag kan aldrig glömma den dagen då en man kom fram till mig och sade "behöver du hjälp?" Jag hade varit utan mat och vatten i två - tre dagar. Jag hade övernattat i ett hus, nedslaget av raketer. Huset var helt tomt och helt tyst. Den natten hade det varit strid i området och jag hade knappt kunnat blunda under hela natten. Mannen som jag träffade den dagen berättade att han kunde hjälpa mig. Jag följde med honom till ett ställe där han presenterade mig för några andra pojkar. Två av pojkarna såg äldre ut men resten av gruppen var i min ålder. Jag var glad att jag nu hade tak över huvudet och mat för dagen, men jag kände mig rädd och osäker med en främmande man. Rädslan var för att jag inte visste vad han skulle göra med oss. Jag var rädd att han skulle sälja oss eller överlämna oss för att bli tränade av talibaner.

Han hjälpte mig att fly över gränsen till Pakistan. Där hade mannen ett mattväveri. Jag och de andra barnen fick jobba med att väva mattor. Jag fick jobba dag och natt för att väva klart mattor som skulle säljas. Jag fick aldrig någon lön. Mannen gav mig mat och jag fick bo på mattväveriet. Jag vågade inte ens fråga om lönen. Jag var rädd att hamna på gatorna i Afghanistan igen. Mannen sade till mig att han skulle spara mina pengar åt mig. Han lovade att han istället skulle skicka mig till Europa. Jag fick hopp om att bli skickad utomlands för att få ett bättre liv. Allt det han sade och lovade kändes som en dröm. En dröm som aldrig skulle bli uppfylld.

Jag jobbade och bodde där i två år. Från början hade jag i baktanke att en dag återvända till Afghanistan för att hitta min familj. När tiden gick bestämde jag mig för att stanna kvar i Pakistan. Jag var rädd att få veta att min familj inte fanns kvar i livet. Jag var också rädd för att hamna på gatorna i Afghani-

stan. När jag fick veta att mannen var tvungen att stänga mattväveriet rasade hela min värld. Jag visste inte vad jag skulle göra och vart jag nu skulle ta vägen. Mannen samlade oss och sade att han inte längre kunde ta hand om oss. Han sade också att han inte heller skulle låta oss bo på gatan.

Han hjälpte mig och de andra fem-sex barnen över gränsen till Iran med en smugglare som sedan skulle ta oss till Europa. Jag fick ett annat liv att se fram emot. Ett liv där jag inte behöver tigga, stjäla, bli utnyttjad och misshandlad. Ett liv där jag inte heller skulle behöva bo på gator.

På vägen till Iran red smugglaren på en häst, jag och de andra fick springa efter honom. Under dagen fick vi sitta i hettan mitt i öknen. Under natten, när det var säkrare, fick jag och de andra fortsätta framåt mot Irans gräns. Medan smugglaren red på hästen hade han en stor pinne i handen. Med pinnen fick vi stryka om vi inte orkade springa. Ibland när vi knappt orkade fortsätta fick vi istället ta snabbare steg eller bara gå. Men det varade bara några minuter. För det mesta fick vi springa så snabbt vi orkade. Annars skulle han slå oss med pinnen. En pojke var överviktig och hade svårt att springa. Efter ett tag märkte jag att han inte längre fanns bland oss. Gud vet vad smugglaren har gjort med honom. Jag tror inte att han finns kvar vid livet.

När vi kom till Iran överlämnades vi till en annan smugglare. Fram till Italiens gräns fick vi nya smugglare hela tiden. Dessa smugglare skulle ta oss förbi de olika ländernas gränser. Jag passerade många länder.

I Iran delades vi upp i grupper. Jag fick tillsammans med tre andra gömma mig i en bensintank i en stor lastbil. Det var ett litet utrymme. I dessa bensintankar brukar chaufförer ha med sig extra bensin när de ska köra långa sträckor. Vi fick sitta med axlarna nedtryckta mot knäna och huvuden mellan benen. Det

luktade bensin. Jag mådde illa av lukten. Det värsta var ljudet från motorn på lastbilen. Jag kan även idag känna lukten av bensinen och höra ljudet av motorn i min hjärna. Bara av att tänka på lukten av bensinen och ljudet av motorn blir jag illamående.

Jag minns inte riktigt hur många timmar eller dygn vi satt i den lilla bensintanken. Jag skrek mycket för att chauffören bara för en minut skulle stänga av ljudet på motorn och låta oss komma ut. Men lastbilen fortsatte att köra. Jag hade mycket ont i ryggen av att sitta nedtryckt i den lilla bensintanken i timmar. Smärtan var så enorm att jag inte kunde behärska mig. Jag skrek för att någon skulle höra mig. Jag fick panik och svimmade. När jag vaknade till var det helt tyst. Jag kunde fortfarande känna lukten av bensin men ljudet av motorn kunde inte höras. Det tog flera timmar innan motorn startades igen och lastbilen fortsatte att köra i timmar. Jag vet inte riktigt hur länge vi satt i bensintanken. Det kändes som evigheter för mig.

Jag och en pojke togs ur bensintanken på lastbilen. Jag vet inte var de andra två pojkarna tog vägen. Jag såg aldrig till dem efter det att vi kom fram till Italien. Jag gick tillsammans med den andra pojken direkt till tågstationen för att köpa biljetter. Det var det vi hade blivit tillsagda att göra av smugglaren, köpa biljetter vid tågstationen och åka vidare. Jag hade inga pengar men det hade den andra pojken. Han köpte två biljetter till oss. Vi hade knappt sovit på flera dygn på grund av oljudet från motorn på lastbilen, illamåendet av bensinlukten och fruktansvärda ryggsmärtor. Jag satte mig på en bänk medan han lade sig på marken för att sova en stund.

Två civilklädda poliser kom fram och tog tag i mig och den andra pojken. Pojken hade precis lagt sig och somnat. De två poliserna började skrika åt oss och drog upp mig och den andra pojken. Jag visste inte om jag skulle springa eller stanna kvar. Jag visste inte om de var poliser eller kriminella.

De behandlade mig som en fånge i Italien, jag var utan mat och vatten i flera dygn. Jag sökte aldrig asyl i Italien. Jag blev tagen vid tågstationen när jag försökte ta mig ut. Jag försökte först vägra att lämna fingeravtryck men jag blev slagen och fick elchocker i nacken av polisen. När jag upplevde detta fick jag lämna mina fingeravtryck utan att säga emot. Jag bodde på ett förvar med vuxna och kriminella. Jag förstod aldrig vad de sade och det fanns ingen tolk. En gång körde polisen mig till ett ställe där de undersökte mig hos en läkare. Det var för att veta hur gammal jag var. Läkaren sade att jag var sjutton år.

De vuxna och kriminella i förvaret försökte utnyttja mig sexuellt. På nätterna kunde jag inte sova på grund av rädsla. Jag klagade flera gånger till polisen och bad dem förflytta mig till förvaret där minderåriga barn bodde. Ingen lyssnade på mig och ingen tog mig på allvar. Det var svårt att kommunicera med poliser i Italien på grund av språksvårigheter. Poliser i Italien var inte heller villiga att lyssna på det jag sade.

När mat delades ut av polisen i förvaret fick man vara snabb och stark. Det var alltid kamp om maten. De stora och starka fick alltid mat. Jag fick sällan mat för jag var mindre och svag. För att slippa problem vågade jag inte heller kämpa för att komma åt maten. Även poliserna var rädda för de vuxna kriminella som bodde där

När jag hade bott i förvar med de vuxna i sju-åtta dagar rymde jag därifrån. Jag hade ett par kläder och mina skor i min väska. Jag tog mig över en tre meter hög vägg in i skogen utan skor. Skorna tog jag inte på mig bara för att inte poliser på gator skulle misstänka mig och föra tillbaka mig till fängelse. Jag var rädd att hamna i förvar där vuxna och kriminella bodde. Jag fick blåsor och djupa sår på fötterna när jag sprang i skogen i flera timmar. Jag bodde ett tag på gator och under broar, utan mat och vatten i flera dygn. Jag fick tigga för att få

mat för dagen. När jag vaknade på morgonen var min första tanke att jag skulle få mat.

Jag minns bara bitar av saker, jag kan inte komma ihåg allting. Det finns minnen som man aldrig kan glömma. De kan försvinna med tiden men sårn kommer alltid finnas kvar. Min hjärna känns alldeles trasig ibland. När jag tänker på Italien känns det som en mardröm, ett fängelse. Jag sov på tågstationer i Italien. Man måste vakna tidigt på morgonen, annars kommer polisen och griper oss som sover på gatan. Om polisen griper oss tar de fingeravtryck igen och man måste betala tio euro för att de ska släppa oss och inte fängsla en.

Jag var hos polisen. Jag blev sjuk, mina kläder var smutsiga, min kropp darrade av kylan på grund av hög feber. Någon annan hade tagit min filt. Jag fick ligga utan filt och frös i två dygn. Jag fick inte duscha. Jag försökte förklara för polisen att de vuxna i förvaret ville utnyttja mig sexuellt. Polisen i Italien brydde sig inte och lyssnade inte heller på mig.

Sedan blev jag trött en dag och tog tåget till Frankrike. Jag hade inga pengar för att kunna köpa en biljett. Under hela resan till Frankrike fick jag sitta gömd i en toalett på tåget. Jag vågade inte komma ut ur toaletten för att inte kontrollanter skulle upptäcka mig. Om man saknar biljett får man betala böter. Jag hade ju inga pengar för att kunna betala böter. För att inte bli tagen av polisen fick jag därför gömma mig på toaletten under hela resan. Jag ville inte hamna igen i ett fängelse med kriminella. Efter någon dag kom jag till Paris, där sov jag i en park. Efter tre–fyra dagar i Paris utan mat ville jag inte leva längre. Jag fick tankar om att hoppa framför en bil och göra slut på allt elände. Min hjärna var helt slut, min själ var död. Det var bara min kropp som rörde på sig. Jag var förvirrad och visste inte vad jag skulle göra. Samtidigt hörde jag pojkar som pratade om de länder de varit i – jag hörde om ett land som var bättre än Italien och

Frankrike. Jag satt på en bänk på en tågstation i Paris, jag visste inte vad jag skulle göra – åka tillbaka till Afghanistan eller åka vidare.

Jag har varit i Pakistan, Iran, Frankrike och andra länder som jag inte känner till. Italien är det värsta landet, det är ett fängelse. När jag försöker sova på natten får jag dåliga tankar. Jag har mardrömmar om att jag är i förvaret i Italien. Jag vill få bort dessa tankar ur mitt huvud. Jag vill äta och dricka men kan inte. Min hals känns svullen. När jag äter och dricker har jag svårt att svälja.

Jag tänker ständigt på mina syskon och saknar dem jättemycket. Jag vill bara veta om de lever. När jag tänker på att de kanske inte finns kvar vid livet... vad är livet utan min familj? Om de inte finns kvar så vill jag inte heller leva. Jag lever ju för dem och för att en dag få återförenas med min familj. Jag tänker också på tiden i Italien. Den tiden var den värsta tiden i mitt liv. Jag vill aldrig återvända tillbaka till Italien. Jag vill hellre att Migrationsverket skickar mig tillbaka till Afghanistan. Jag vill inte leva med vuxna och kriminella i förvaret i Italien, utan mat och skydd. Jag kunde inte skydda mig eller försvara mig mot de kriminella. De var stora och starka män.

Jag har fått vänner på boendet här i Sverige. En dag satt jag i mitt rum och tänkte på allt jag har varit med om och tiden jag satt i förvar i Italien. Jag tänkte på hur hela min värld rasade när jag separerades från min familj. Jag tog fram en rakkniv som jag hade i min ficka och ville skära mig i halsen. Jag är jättetrött på livet och orkar inte leva längre. En vän till mig hindrade mig. Ibland när jag sitter ensam på rummet tar jag fram rakkniven och vill göra slut på livet men då tänker jag på mina syskon och min mamma och pappa. Jag börjar tänka att de kanske lever och jag börjar fantiserar om den dagen då jag återförenas med min familj. Det är min familj som får mig att inte begå självmord. Jag lever för min familj.

ERDO, 17 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

När jag var ungefär åtta år gammal hände något hemskt. Talibaner kom till byn och till vårt hem. Min bror Moham och jag var för tillfället inte hemma. Vi besökte vår morbror som bodde ungefär fyra timmars gångväg från min hemby, sjutton familjer, cirka hundra människor, dödades och många togs som gisslan. Händelsen omtalades i TV både i Afghanistan och i andra länder och jag tror nog att det också berättades i svensk TV. Alla döda begravdes i en massgrav. Av dem som hann fly sprang många på minor och en del som sprang över bergen sköts ihjäl på andra sidan. Alla mina släktingar dödades.

Jag har många hemska upplevelser men vill bara berätta en del och kortfattat om vad som hänt mig sedan dess och hur jag hamnat i Sverige.

Vi kunde inte återvända till byn och min morbror betalade en smugglare som skulle ta oss över iranska gränsen till Teheran. Han sa att han hade någon bekant där som han ville att vi skulle åka till. Vi led mycket när vi gick den här vägen, huvudsakligen till fots. Jag var liten och har förträngt mycket, så jag minns inte allt. I gruppen var vi tio–tolv som smugglades och vi var alla från olika delar av Afghanistan. Jag har svårt att uppskatta hur lång tid vandringen tog. Smugglarna växladess hela tiden ut. Var och en följde med oss en bit och visade var nästa skulle ta vid.

Vi var så småningom framme i Teheran och vid en stor rondell lämnades vi för att i fortsättningen klara oss själva. Det uppstod bråk och min bror argumenterade med ledaren att vår morbror sagt att vi skulle lämnas hos en viss iranier. Det förnekade smugglaren att vår morbror sagt något om. Det kan hända att det var sant för han ville kanske bli av med oss för att slippa försörja oss, eftersom han var en fattig man.

Det är vanligt att afghaner som vistas illegalt i Iran ställer sig i rondeller och på så sätt annonserar att de söker arbete. Det är massor med afghaner där, många barn som utnyttjas som slavarbetare och lever under svåra förhållanden. Efter två dagar i rondellen fick vi arbete på ett bygge för att bära sten och kärra cement. På så sätt arbetade vi tillsammans, min bror och jag, i ungefär fyra år. Det är svårt att beräkna tiden för varje dag var den andra lik. Min bror sa att han var född när det var som varmast på sommaren och att jag var född mitt på vintern under den kallaste tiden. På så sätt beräknade han vår ålder. Vi arbetade sju dagar i veckan från solens uppgång och så länge det var ljust. Ibland när det kom byggvaror arbetade vi även på natten. Hur afghaner behandlas i Iran är allmänt känt. De har inget människovärde och ingen som kan hjälpa dem. De är slavar som kan dödas om så är. En uppsyningsman går omkring med en käpp och slår de barn som inte orkar arbeta nog fort. Det är så jag fått mitt onda i armar, ben och även rygg. I Sverige har jag, av dem som gömmer mig, fått ortopediska skor för mina problem med fötterna och även glasögon. Jag har också medicin för depression, värk- och sömntabletter, så jag kan sova och slipper mardrömmarna ibland.

Efter fyra år i Teheran kom polisen till arbetsplatsen vi var på och tog min bror. Han bad att de inte skulle skilja på oss utan ta oss båda, men de ville inte ha mig. Efter den dagen har jag inte sett min bror och vet inte vad som hänt honom. När man fyllt sexton år tar polisen de barn som är olagligt i Iran, om de

hittar dem. Jag vet inte vad de gör med dem, men när jag också blev äldre var jag rädd att bli tagen och därför flydde jag. Det är nu fyra år sedan. Längte jag efter min bror överallt utan att hitta honom. Också i Sverige tror jag ibland att jag ser honom, men det är alltid någon annan. I drömmen ser jag honom långt borta och då springer jag efter honom. När jag kommer fram ser jag att det inte är han utan en främling.

Ungefär tre år efter att de fört bort min bror flydde jag ensam till Europa. När man är över sexton år är det alltså svårare att få arbeta illegalt i Iran. Det cirkulerar historier bland barnen om hur man tar sig till Europa, men det är svårt och många misslyckas och går under. Det var en tuff resa under hunger, törst, köld och hetta, faror och många besvikelser.

Första målet var Turkiet. Med de pengar jag och min bror sparat ihop under de år vi arbetat och som han gav mig innan han försvann, åkte jag första delen av resan med buss. Det var en buss som smugglare ordnat. Bättre folk satt på sätena, medan vi afghaner fick sitta på golvet. Nästa morgon steg vi av och fick gå till fots. Tre dagar väntade vi i ett gammalt skjul utan att få gå ut. Nästa förflyttning var på en gammal lastbil. En kväll var vi vid gränsen till Turkiet. Det stället heter Salmas eller något liknande. Vi var där några dagar och började sedan gå en hel grupp människor av olika nationaliteter. Vi var pakistanter, bangladeshier, afghaner, irakier och iranier. Smugglaren tog fel väg och vi hamnade på fel ställe när turkisk polis började skjuta. Det var mörkt. Den kvällen gömde vi oss och fortsatte först nästa natt. På andra sidan gränsen var det bergigt. Vi kallade området Gohard och där stannade vi ungefär två veckor.

Under tiden delades vi in i två grupper. Sedan började vi gå till fots och sedan en färd med lastbil igen. Vi kom till Istanbul. Där stannade vi ett bra tag inne i ett låst hus. På nätterna fick

några som betalade bra ge sig av, medan andra fick vänta. En natt visade smugglaren sex av oss en gummibåt som vi fick använda för att staka oss över ett vatten. Chauffören visade oss ute i mörkret ett stort berg som vi skulle färdas mot. På morgonen kom vi fram. Där väntade en man som kunde bergen. Vi kom så småningom till en stad. Därifrån skulle vi på kvällen åka färja till Aten. Fyra fick gå på färjan. Två avvisades. När vi kom till Aten skulle vi ta oss med tåg till Patra. Det fanns mycket flyktingar i Patra. Olika nationaliteter bodde i olika tält. Vi hade dåligt med mat och jag var alltid hungrig under resan. Man får ofta vänta länge för att komma över med färjan. En del väntar i år.

Efter någon dag gömde vi oss, några pojkar i långa tunga lastbilar, en del under lastbilar. Vi var hoppackade och det var mycket trångt. På oss lades meloner. Det var svårt att andas. Några människor dog under den här delen av resan. Några började skrika. Då kom chauffören och polisen och släppte ut dem. Jag klarade det inte heller till slut utan började ropa på hjälp. Då kom andra vakter och släppte ut mig. Gränspolisen fick tag i oss och skickade tillbaka oss med nästa färja till Grekland.

När man kommer till färjan som går till Italien måste man ibland vänta länge. Jag och några andra lyckades så småningom komma till Italien. För mig var det vid femte försöket. Lastbilen körde några timmar och släppte sedan av oss vid vägen. Vi började gå till närmsta ort och frågade folk hur vi skulle ta oss till Rom. Vi kom fram så småningom. Vi hade tagit reda på vilken buss vi skulle ta i Rom och fick veta att vi skulle åka till sista hållplatsen. Där skulle det finnas en park och en plats för flyktingar. Man kunde få ett mål mat under dagen i kyrkorna i närheten, men jag var ändå alltid hungrig.

Efter några dagar i Rom lyckades vi ta oss vidare mot Holland. Vi liftade fyra pojkar i en bil med täckta rutor. Vi kunde inte

se ut. Innanför den holländska gränsen blev vi stoppade i en kontroll. Vi blev utdragna och ordentligt slagna. Det var en kuslig och förvillande natt för vi blev kastade i hängkättingar och en i olika rum. Man kunde inte se om det var natt eller dag.

Vi var där några dagar, sedan flyttades vi till ett annat ställe med många fångar i olika åldrar i samma rum. Det var dålig luft och det luktade illa. Man kunde inte stänga om sig för att gå på toalett eller duscha. Det fanns några sängar men de större och starkare fångarna lät oss inte ligga där. Det var smutsigt och jag hade svårt att äta fast jag var mycket hungrig. De andra fångarna tog dessutom ifrån oss maten. Efter en tid blev jag sjuk. Jag blev till slut mycket dålig och fördes till ett sjukhus.

Jag vet inte hur länge jag var där, men jag blev så småningom bättre och skickades tillbaka till det hemska stället. Efter någon dag kom en vakt och visade mig ett papper och sa att om jag skrev under det skulle jag komma därifrån och till ett bra ställe.

Jag kunde inte läsa och visste inte vad jag skrev under, men hade lärt mig att skriva mitt namn. Jag hade inte något val.

En bil kom och hämtade mig och tre andra till ett hus i tre våningar. Det var ett underligt ställe och vi förstod inte riktigt vad det var för ett ställe. Vi kunde inte gå ut, för de två utgångarna kunde bara öppnas med kort.

Vi städade och skötte en del praktiska sysslor. Vi ville kunna gå ut så vi sa att vi var rökare och att vi måste få cigaretter. Vi förhandlade oss till det efter ett tag. Eftersom vi inte fick röka inne släppte de ut oss två raster per dag. Jag hade aldrig rökt och hade svårt att lära mig.

Våra arbetsledare började tala om att vi snart skulle skickas tillbaka till Afghanistan och vi började tala om att fly. En dag på en rökpaus, när våra vakter inte såg oss lyckades vi smita. Vi delade upp oss två och två och smet åt olika håll. Vi irrade omkring tills vi kom till en tågstation. Vi gick på ett tåg mot Amsterdam. När konduktören kom blev vi rädda och hoppade av. Vi tog nästa tåg mot Amsterdam och lyckades komma fram till slut. Från Amsterdam gick vi på ett tvåvåningståg till Hamburg. Vi flyttade oss hela tiden på tåget för att komma undan konduktören. Det var natt när vi kom fram.

På morgonen tog vi första tåget mot Danmark. Vi gick rakt till toaletten. Det är tungt att berätta allt vad jag varit med om. Jag var trött och hungrig och kommer inte ihåg alla detaljer. Jag hade mest levt på vatten och bröd under resan och kände mig mycket svag.

Från Köpenhamn kom vi ganska snart till Malmö. Det var ett ganska litet tåg. Inga sittplatser och mycket folk. I Malmö delade vi på oss och jag hoppade på tåget mot Stockholm. Det var mörkt i Malmö och jag önskade att polisen skulle ta mig för jag orkade inte mer. Konduktören på tåget till Stockholm frågade mig något, men jag kunde inte svara och han slog bara ut med händerna och lät mig vara.

När jag kom till Stockholm gick jag runt på gatorna runt stationen och inne på stationen. Det var mycket kallt och jag hade inga ytterkläder. På eftermiddagen började polisen uppmärksamma mig. De kom fram och sa något, men jag förstod ingenting. Sedan fick jag åka med bil till Migrationsverket och de lämnade mig där. Det var den 22 december fick jag veta senare och de höll på att stänga. De bara snabbkollade mig. Jag visste inte då att det var jul och vad jul betyder. Eftersom jag inte visste vilket datum jag var född, bara att det var mitt i vintern och hur många vintrar jag levt, gav de mig 22

december -92 som födelsedag och det står nu i mina papper. Där fanns en annan pojke också. De tog mig till en tolk, en flicka som var mycket stressad. Hon visade oss en bil som vi åkte med till ett annat ställe som låg i Solna. Där var kanske tjugo-tjugofem andra pojkar. Araber, somalier o.s.v. Jag var i Solna i kanske två månader på en förläggning för ensamkommande barn. Därifrån skickades jag vidare till en annan ort, ett gruppböende för sexton pojkar.

Under våren fick alla andra pojkar uppehållstillstånd i Sverige. Bara jag fick inte stanna. De sa att jag först sökt uppehållstillstånd i Holland. Jag har aldrig bett om att få stanna där, men de har mina data genom att jag fastnade i en kontroll. Jag registrerades och då menar de antagligen att det är ett slags begäran om uppehållstillstånd? Jag skulle aldrig vilja komma tillbaka till Holland. Jag har hemska minnen därifrån, minnen av en omänsklig behandling av förnedring, sjukdom, hunger och förtvivlan. Jag var hela tiden mycket rädd.

När jag hörde att de tänkte skicka mig från Sverige till Holland ville jag ta mitt liv. Jag blev hindrad från det, men bestämde mig för att fly igen.

Jag kom snart på en del omvägar till en familj som lovat att hjälpa mig och här lever jag nu gömd. Jag hoppas att min flykt som varat i så många år ska få ett slut och jag ska få leva ett vanligt liv i Sverige och inte längre behöva vara rädd.

* Den här redogörelsen har gjorts med hjälp av en iransk tolk. Det har inte varit så lätt för Erdo talar en blandning av dari och persiska. Han talar ett slags "gatpojkspråk" med ett litet ordförråd genom att han i stort sett bara rört sig bland barnslavar sen han var åtta år. Han har en annorlunda ordföljd och gör ofta syftningsfel som försvårar arbetet att översätta korrekt. Vi har använt mycket tid för att komma igenom det här, gått tillbaka och kollat upp flera gånger för att allt ska bli så korrekt som möjligt.

ISMAIL, 16 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

Jag är Dublinärende och svenska Migrationsverket vill skicka tillbaka mig till Ungern. Mitt liv är väldigt olyckligt och jag är säker på att jag inte kommer att klara det om de skickar tillbaka mig.

När jag var sex år gammal försökte jag och min familj att ta oss till Australien från Afghanistan för ett bättre liv. 1999 var nämligen ett år fyllt av många svårigheter i Afghanistan och det var livshotande för den hazariska befolkningen. Vi lämnade Afghanistan för att nå Australien, men när vi nådde en av Indonesiens öar vid namn Bali tillfångatogs vi av polisen. Vi sattes i fängelse i nio månader och tjugotre dagar. Därefter blev vi deporterade tillbaka till Afghanistan. Jag var vid den tidpunkten sju år gammal.

När vi nådde Afghanistan flydde min far eftersom han hade lånat en massa pengar som han inte hade möjlighet att betala tillbaka. De som hade lånat honom pengarna jagade honom för att ta hans liv. Jag flydde tillsammans med min mor, bror och syster till Pakistan. Varje dag kom det folk som letade efter min far. Jag stannade i Pakistan i fem år. När jag var tretton år gammal sa männen som varje dag letade efter min far till min mor att om hon inte berättade för dem var min far var någonstans så skulle de mörda mig istället.

Så jag var tvungen att fly från Pakistan till Iran. I Iran jobbade jag på en kycklingfabrik på nätterna, från elva på kvällen till sex på morgonen utan någon paus. I Iran kom polisen varje dag och letade efter afghanska flyktingar, så jag tog mig till Europa för ett bättre liv. Men jag hade inte mycket pengar, så jag reste under lastbilar bredvid hjulen.

När jag nådde Grekland hade jag inga pengar så jag sov på järnvägsspåren och i skogen. Polisen hittade mig och satte mig i fängelse flera gånger. I fängelset fick jag lite mat en gång om dagen. Och poliserna var väldigt våldsamma i Grekland.

Jag hade inga pengar för att ta mig till Italien så jag åkte från Grekland till Makedonien. Där tog de mig och satte mig i fängelse i femtioen dagar tillsammans med fångar som hade begått hemska brott. Jag var femton år gammal och de tog mina fingeravtryck med tvång och tvingade mig att lämna landet.

När jag kom fram till Ungern tog den ungerska gränspolisen mig. De tog mina fingeravtryck och satte mig i ett litet fängelse-liknande rum tillsammans med tre albaner. Dessa misshandlade mig väldigt allvarligt och stal alla mina pengar och min mobiltelefon. Jag ropade på polisen men de brydde sig inte.

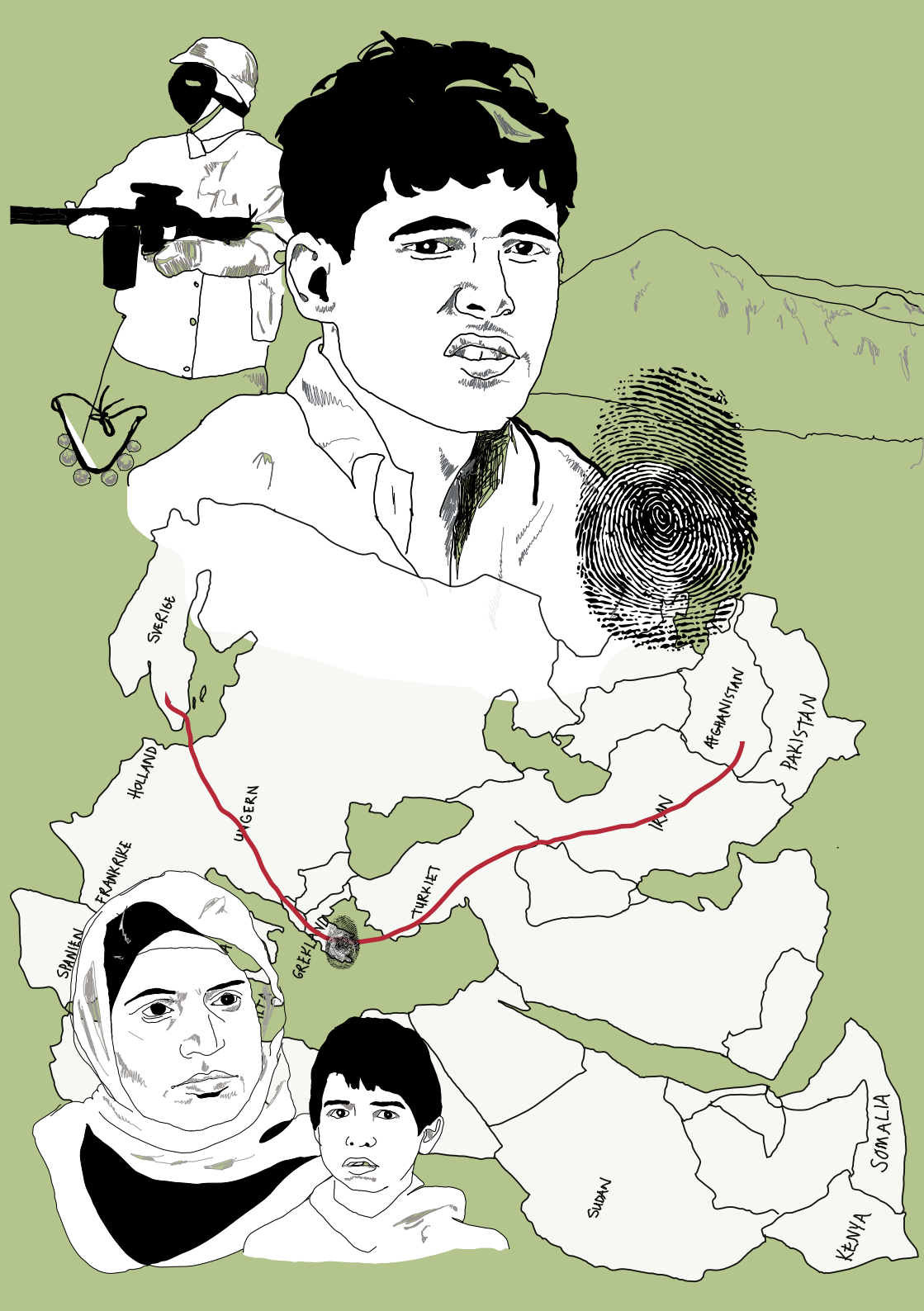
Efter fyra dagar i Ungern flydde jag vidare till Österrike för att söka asyl, men de ville skicka tillbaka mig till Grekland. Efter det passerade jag många länder. När jag kom fram till Italien sov jag på en järnvägsstation vid namn Roma Ostiense. Vi hade ingen mat och ingenstans att sova. I Frankrike sov jag under en bro.

Nu är jag i Sverige. Sverige vill skicka tillbaka mig till Ungern, på grund av Dublinförordningen, där de inte behandlade mig som en människa. Jag är sexton år gammal men jag är

trött och mitt liv har varit väldigt svårt. Jag känner mig riktigt desperat och jag mår inte alls bra. Jag är väldigt orolig över min situation och min framtid...

I juli 2010 ringde Migrationsverket mig och sa att jag hade lämnat fingeravtryck och därför måste åka tillbaka till Ungern. Jag avslutar hellre mitt liv än åker tillbaka dit. Efter det blev jag desperat. Jag skar jag mig i huvudet och i armarna och jag sydde ihop mina läppar med nål och tråd. Jag vill inte skada mig själv men jag vet inte hur jag ska handskas med rädslan av att skickas tillbaka. Jag ber om hjälp.

* Denna text är skriven av Ismail själv och översatt från engelska.

HAMED, 17 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

Jag heter Hamed, är sjutton år och kommer från Afghanistan. Jag började min resa i juli, augusti någon gång förra året, tillsammans med min mamma och lillebror Mahmoud. Vi flydde från Afghanistan av olika orsaker, främst för att vi hotades till livet men även för att många afghanska ungdomar utnyttjas på olika sätt. Vissa ungdomar har ingen bostad och inga föräldrar och vissa av dem blir sexuellt utnyttjade av de som har makten i landet, de som har en position som har ärvts i generationer kanske. Det är som en slags kultur bland eliten, att utnyttja barn. Och de som utsätts för övergrepp är de utan bostad, som inte har någonting alls. Barnen är tvungna att fly landet för regeringen kan inte ge dem skydd. Och vi möter väldigt många faror på vägen hit.

De flesta barn har inte råd att ta sig hit för det krävs minst fyra tusen euro för att komma till Italien bara. De blir tvungna att ta sig från land till land, de stannar emellanåt och försöker samla ihop lite pengar för att sedan resa vidare. Det är många barn som tar sig till Turkiet i hopp om att FN ska hjälpa dem där. Jag träffade några av dem som varit i FN-lägren i Turkiet i ett-två år utan att få något svar. Efter det flydde de till Grekland.

Alla som flyr gör det för att de har problem. Jag kom hit på grund av att jag var rädd att dödas av min pappas familj som har trakasserat oss i flera år. När pappa dog lämnade han hälften av sin mark till mig och resten till sin storebror. Vi försörjde

oss genom att hyra ut marken till olika människor, som betalade via vår farbror. Efter sju år slutade han betala oss vår del av hyran. Jag och mamma vände oss till byrådet som gav oss rätt men eftersom farbror har kontakter med mycket makt kunde han muta sig fram. Efter det började han hota oss och en gång mitt i natten kom sju personer med maskerade ansikten och gevär. De misshandlade oss allihop, även min lillasyster och mamma. Vi skrek så högt vi kunde och efter att männen gått kom grannarna och hjälpte min mamma till doktorn. De hade brutit hennes haka, underarm och revben.

Männen fortsatte att förfölja och hota oss i flera år. Ibland kom min farbrors kusiner och tvingade mig att komma och dansa tillsammans med andra barn. Jag fick ha på mig flickkläder och bjällror om vristerna. Det är speciellt hemskt om någon krigsherre tycker om något barn som dansar för då tar han det barnet till vilket pris som helst. Kanske dödar han den som har ansvar för barnet, eller till och med barnet självt. Om en av krigsherrarna som var där tyckte om ett barn var det barnet tvunget att gå med honom. Ibland dödade de personer på dessa fester. Vi var tvungna att lämna Afghanistan. Till och med polisen tyckte att vi skulle göra det.

Att ta sig hit till ett land som Sverige kan jämföras med att möta döden hundra gånger. Jag ville inte lämna Afghanistan, det land där jag kunde språket, kulturen och allt. De som inte har pengar har mycket, mycket svårt att ta sig hit. När vi satt och pratade med människosmugglaren om hur vi skulle göra när vi reste till Grekland så fick han ett telefonsamtal. Det var någon som berättade för honom att två barn från en afghansk familj som vi bott med i Turkiet precis hade drunknat på väg till Grekland. De var ca nio och tolv år gamla. Turkiska polisen utvisade resten av familjen till Afghanistan. Det var väldigt, väldigt hemskt. Det är mycket svårt när någon som man känner är med om något sådant.

Ett av mina svåraste minnen är när vi gick från Iran över gränsen till Turkiet, jag och mamma och min lillebror. Det var en familj som skulle gå över gränsen med oss, kvinnan var höggravid, kanske i åttonde månaden. Vi klättrade uppför berget från fem på eftermiddagen till tre-fyra på morgonen. Min mamma och den gravida kvinnan svimmade av flera gånger. Människosmugglaren blev förbannad och ropade på oss att skynda oss men det var flera personer som svimmade och inte kunde stå. Min lillebror och jag hjälpte mamma genom att hålla henne under armarna och smugglaren lät oss sitta några minuter då och då. Turkiska polisen sköt mot en grupp som lämnade Iran fem timmar innan oss men ingen skadades.

Halv fem på morgonen skulle vi börja klättra nerför berget. Det var väldigt brant och en av tonåringarna i den andra familjen var nära att ramla men fångades av en av smugglarna. Det var helt mörkt. Jag tänkte att vi kommer att dö på vägen. När alla var nere från berget var alla så trötta att vi lade oss på stenar och på ojämn mark för att sova. Det var konstigt men vi kunde faktiskt sova så.

Första gången vi försökte resa till Grekland från Turkiet greps vi av turkisk polis redan innan vi börjat resa. Vi sattes i fängelse i två veckor och de sa att vi skulle deporteras till Afghanistan. Men när vi berättade om mammas sjukdomar så släpptes vi och fick ett papper som sa att vi hade en månad på oss att lämna Turkiet. Det är svårt att ta sig till Europa och man måste vara mycket modig och hjälpa varandra. Det var några bekanta till oss som skulle åka med båt från Turkiet till Grekland, de var åtta personer. Båten gick sönder på vägen och det var nära att de drunknade allihop. Två av killarna, som är i Danmark nu, fick simma tillbaka till Turkiet med båtrossarna i händerna. De räddade alla ombord.

Efter att vi släppts från fängelset i Turkiet fick vi övernatta i

skogen en natt och simmade sedan ut en bit i vattnet till en gummibåt. Vi var ungefär trettio personer. Båten fick punktering halvvägs, halv sex på morgonen, och vi drucknade nästan men grekisk kustbevakning såg oss och drog upp oss på sin båt. Alla överlevde. Vi fick sitta stilla på båten från fem på morgonen till fyra på eftermiddagen. Jag tror att poliserna försökte hitta något sätt att skicka tillbaka oss till Turkiet.

Till slut tog polisen oss till hamnen i Mytilini på ön Lesbos. Vi blev omhändertagna av civilklädda och uniformerade personer och fördes till sjukhuset. De gjorde hälsokontroll på alla och sedan tog de oss till ett fängelse där vi fick stanna i trettiofem–fyrtio dagar. Mamma, min lillebror och jag satt alla i olika celler och vi fick bara komma ut på gården och träffa varandra två gånger tre minuter i veckan. Jag matvägrade i fyra dagar för att polisen sa att vi skulle stanna där i sex månader. Det var en massa människor som demonstrerade utanför och skrek frihet, frihet! När vi började äta igen så fick vi sämre mat än innan, ibland var den till och med rutten. Några i min cell blev sjuka av maten och när de bad om att få träffa en läkare så drog polisen ut dem ur cellen, misshandlade dem och knuffade in dem i cellen igen. Mitt framför ögonen på oss andra.

En gång så räddade vi en tolk från polisen. Vi var ute på gården och pratade med våra familjer när polisen kom och sa till oss att gå tillbaka till cellerna. De knuffade en av killarna och tolken sa åt dem att sluta knuffas, att vi kunde gå själva. Sedan så grälade tolken och polisen lite på grekiska och polisen slog till tolken. Vi var ju utomhus och vi sprang mot grindarna. Kvinnorna skrek. Poliserna släppte tolken och började samla in oss. Tolken sa att han inte skulle tolka igen.

Jag filmade livet i fängelset med min mobilkamera och gav filmerna till några killar. Mina filmer har spridits över hela

världen. Jag hade gett upp i fängelset. Jag trodde hela tiden att jag skulle komma ut någon dag men jag hade ingen aning om när den dagen skulle komma.

Min mamma, lillebror och jag släpptes till slut från fängelset och fick ett vitt papper där det stod på grekiska att vi hade en månad på oss att lämna landet. Men på mitt papper stod det ett gammalt datum så jag hade bara sex dagar på mig. Vi kontaktade en människosmugglare på ön för att kunna resa från Grekland. Han fixade bilar som skulle tas oss till Aten på en färja. Egentligen så skulle kvinnor och män åka i olika bilar men mamma mådde illa så jag fick lov att åka med henne. Mahmoud åkte i en annan bil.

När vi kom fram till Aten så kunde vi inte hitta Mahmoud. Vi stannade i Aten i två månader och frågade smugglaren efter honom varenda dag. Han sa bara att han säkert skulle dyka upp. Min mamma och jag kände att det hade varit bättre att dö i Afghanistan än att tappa bort vår Mahmoud här. Om vi hade dött i Afghanistan så hade vi åtminstone varit tillsammans. Jag undrar hur han har det, om han lever eller inte. Det kan ha hänt honom vad som helst. Jag vet att många ungdomar försvinner, eller börjar missbruka droger. Jag skulle byta hela världen mot att få tillbaka min lillebror. Det är mina känslor som hans bror. Jag kan inte ens tänka mig hur min mamma känner.

Medan vi var i Aten så grep polisen mig en dag efter att mitt vita papper gått ut. De satte på mig handbojor som om jag var en tjuv och sen fick jag sitta i häktet från två på eftermiddagen till fyra på morgonen. Det var en annan afghansk kille där som kunde engelska och han berättade för polisen att jag var där med min mamma och att vi tappat bort min lillebror. Han sa att om jag inte kommer hem så händer något hemskt med min mamma. Polisen lyssnade inte.

Jag fick tre kopior på den vita deportationsordern men polisen rev en av kopiorna i häktet och kastade på mig. Sen sa polisen att när jag ser polisen måste jag gömma mig, annars skulle de ta mig. Efter det så var det som att de kom för att döda oss varenda gång vi såg polisen. Vi blev så rädda, det var som att se dödsänglar.

Till slut var vi tvungna att fortsätta resan till Sverige. Vi hade hela tiden som mål att komma till Sverige och vi hoppas att Mahmoud är på väg hit. Vi har familj här och det är enda stället där mamma kan känna sig trygg. När jag fick veta att Migrationsverket ville skicka oss till Grekland igen så kändes det nästan värre än att bli skickade till Afghanistan. I Grekland kan man inte försörja sig och det finns ingen som hjälper en.

Jag tvingades lämna mina fingeravtryck i Grekland men mamma gjorde inte det. Ingen av oss har någonsin sökt asyl i Grekland. Polisen pratade grekiska med oss och ville bara att vi skulle lämna landet. De kommer aldrig att hjälpa oss. Min mamma är sjuk. Hon har diabetes och hennes gamla frakturer gör ont när hon försöker sova. I fängelset i Grekland behövde man vara döende för att få vård.

Ändå så har Migrationsverket i Sverige bestämt att vi måste åka tillbaka. Vi fick reda på beslutet en fredag och då sa dem att vi bara hade två dagar på oss att överklaga men att det ändå inte var någon idé eftersom vi skulle åka på måndagen. Vi visste inte då att man alltid har tre veckor på sig från den dag då man får reda på beslutet, så vi överklagade inte i tid. Nu har vi fått hjälp med att överklaga ändå, jag hoppas att det ska fungera. Men det jag mest hoppas på är att vi ska kunna hitta Mahmoud.

Det är väldigt svårt att leva gömd som jag gör idag. Det är som att vara en tjuv, man kan inte göra någonting. Jag är här och

min familj är någon annanstans. Jag får ångest. Att söka efter jobb från morgon till kväll utan att någon vill ge dig jobb. Det är väldigt svårt.

Om jag fick stanna i Sverige så skulle jag fortsätta studera, gärna handel och ekonomi, och sedan vill jag arbeta med Asylgruppen så mycket jag kan, åtminstone hjälpa dem ekonomiskt. Jag skulle också vilja hjälpa barn i Afghanistan som har det svårt, samla in pengar och skicka till dem. För att de lever ett väldigt, väldigt svårt liv där. Jag vill hjälpa de människor som är i samma situation som jag är nu, hjälpa dem så mycket jag kan.

NAJIB, 17 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

Jag kom till Sverige 2009, en månad innan jul. Jag har flytt hit från Afghanistan och sen från Italien. Jag vill inte berätta om alla anledningar till att jag flydde från Afghanistan. Det var på grund av kriget och andra svårigheter. Jag var elva eller tolv år gammal när jag lämnade Afghanistan och åkte till Iran tillsammans med några vänner till min familj. Där var jag i två år. Under de här två åren jobbade jag på ett plantage.

I Iran är människor rasister. De är nationalistiska och dömer folk efter utseende. Ser man lite annorlunda ut frågar de inte var man kommer ifrån, vem man är eller vad man heter. Man är bara afghan, afghan, afghan. Då är man som en papperskorg. Skräp. Jag vill aldrig återvända till det landet.

Ända sedan barndomen har jag alltid velat lämna Afghanistan. Efter att min mamma och pappa dog ville jag bara lämna landet. Jag levde i Iran som barn, jag kunde språket men jag hade ingen framtid där. Jag förstod det. Under tiden jag var där så samlade jag pengar som jag gav till en smugglare som tog mig till Turkiet. Det var inte mycket pengar jag lyckades samla men jag kom till Istanbul.

I Turkiet bodde jag ett tag med tre andra afghaner. Jag jobbade ett tag och sparade pengar. En dag köpte jag en liten gummibåt tillsammans med två andra personer. Vi pumpade upp båten

klockan tolv på natten för att åka till Grekland. Situationen på havet var väldigt dålig. Vi kunde varken komma fram eller åka tillbaka. Vi sov i båten och vaknade klockan tio. Då kunde vi inte se varken Turkiet eller Grekland. Efter ett tag såg vi en turkisk båt. Vi tog av oss kläderna och viftade till dem. De såg oss men gjorde ingenting för att hjälpa. Senare kom en grekisk båt med turister, och inte med varor som den turkiska. De hjälpte oss upp och ställde lite frågor till oss om hur länge vi varit i vattnet, var vi kom ifrån och om det fanns fler i vattnet som behövde hjälp. Vi fick äta och duscha. Sen förde de oss till ön Mytilini och lämnade oss till polisen.

Polisen tog oss till ett läger. Vi var där i två dagar, sedan släppte de oss. Vi köpte biljetter till Aten och åkte i tretton timmar. Polisen tog fingeravtryck och frågade om min ålder. Från Aten tog vi oss till Patra. Det finns en stor parkering i Patra. Där gömde vi oss i en av de stora tankarna för varor som skulle med fartygen. Jag försökte så fort som möjligt ta mig vidare till Italien men det tog längre tid än vad jag väntat mig. Varje gång jag försökte så upptäckte polisen mig, misshandlade mig, fängslade mig och släppte ut mig efter två dagar. Till slut lyckades jag.

Jag kom till Italien utan pengar. Vi tog oss av båten och de andra afghanerna hjälpte mig att köpa biljetter till Rom. Vi kom till en tågstation vid en park. På andra sidan tågrälsen finns en plats där femtio-sjuttio personer brukar sova. Röda Korset brukar komma dit och hjälpa till. Vi fick filter och tält för tre-fyra personer. Det finns också en stor kyrka vid Piazza Venezia där de delar ut mat klockan fyra. Det tog tio minuter att åka dit med buss. Kyrkan delar ut mat fem dagar i veckan, och en annan kyrka delar ut varannan kväll, tre dagar i veckan. Det var de enda ställena som vi kunde få mat.

När vi vaknade på morgonen satt vi i solen och våra magar

var hårda för vi var så hungriga. Men vi var tvungna att vänta till klockan fyra. Vi stod länge i kö. Ibland var det femtio personer framför oss, ibland tvåhundra. Varje dag kommer det fler än tvåhundra personer till kyrkan för att äta. Sen tillbaka till stationen för att sova.

Jag hade inga pengar kvar. Jag hade inga från början heller. De flesta åkte från ställe till ställe, men jag fick vänta innan jag kunde åka till Sverige. En morgon kom stora och små polisbilar med tjugofem–trettio poliser och tog oss alla till polisstationen. sjuttio personer. Poliserna ställde oss alla på rad och letade igenom våra fickor. De tog allt vi hade och lade i platspåsar. De satte handklovar på oss som om vi hade gjort något brottsligt. De tog oss med bussen till polisstationen. På polisstationen tog de våra namn och tvingade oss att lämna fingeravtryck. Vi sa att vi inte ville stanna i Italien men de tvingade oss ändå.

Efter det brukade vi sova i en park och gå till kyrkan för att äta. I Italien finns många pedofiler som utnyttjar barn ofta. De kommer till parken och säger att de kan komma med dem hem, få mat och sova där. När de kommer innanför dörren så utnyttjas de sexuellt och våldtas. Det kommer tio–femton fina bilar till parken varje dag för detta.

För att säga det kort: de tog mina fingeravtryck och jag försökte verkligen skapa mig ett liv i Italien. Jag visste att jag var ”dublin” och att jag inte kunde ta mig vidare. Jag försökte jättemycket gå framåt i livet, men det gick inte. Jag ville fixa pengar, jag ville jobba. Det finns ingen hjälp att få i Italien, inga bidrag. Folk är mycket rasistiska och kortsynta.

Jag kom till Sverige och bodde på ett boende för ensamkommande barn i sex månader. Jag var i behov av sjukvård. När jag kom hit var jag jättesjuk och i Italien fick jag ingen sjukvård.

Första dagen på boendet togs jag för att träffa en läkare för jag var så dålig. Jag har struma i halsen. De tar blodprov och undersöker mig en gång i månaden för att se så att allt är ok. Efter sex månader sa de att de hittat mina fingeravtryck i Italien och att jag måste återvända dit. Läkaren skickade brev till Migrationsverket och sa att de inte skulle skicka mig eftersom jag var i behov av läkarvård. Migrationsverket sa att jag ändå skulle åka. Min läkare skev ut medicin åt mig till tre månader för han visste att jag inte skulle få hjälp i Italien.

Svenska poliser tog mig till Italien och lämnade mig till den italienska polisen på flygplatsen och åkte. När vi var själva så frågade jag polisen vad som skulle hända. De sa att jag skulle sticka. Jag tog min väska och började gå. De skattade åt mig och sa att jag skulle komma tillbaka. Jag satt där länge, i över fyra timmar och väntade på att ta fingeravtryck. Det var jättevarmt. Jag berättade att jag var sjuk och att jag behövde vård med de vägrade att ringa ambulans. Dagarna innan jag lämnade Sverige mådde jag mycket dåligt och under dessa timmar på flygplatsen mådde jag fruktansvärt. Under två dagar innan jag lämnade Sverige åt jag ingenting. Jag bara grät dag och natt.

Poliserna hjälpte mig inte medan jag satt där men när jag sedan föll ihop så ringde de efter ambulans. Jag togs till sjukhuset och fick syre. Jag berättade om min sjukdom och visade medicinen för läkaren. Han sa att den är jättebra men jag fick ingen hjälp med att skaffa ny. Jag bad läkaren säga till polisen att de skulle ringa och ordna så att jag fick bo på ett boende eller i ett läger. Han skrattade och sa att ”det här är Italien, det finns inget sådant här”.

Jag åkte till Rom. Jag har ju vänner i Sverige och en god man. De hjälpte mig att komma tillbaka till Sverige. De är som änglar för mig. Det var många som lovade att hjälpa mig men det

var en person som verkligen hjälpte mig att komma tillbaka hit och hon har gjort allt för mig. När jag kom tillbaka gick jag till läkaren som tog blodprov. Läkaren sa att även om jag behöver hjälp mitt i natten så kan jag komma.

Jag vill jättegärna bo här i Sverige. Det är det här landet jag vill bo i, jag älskar det. Men jag är jätterädd. Jag vågar inte ens gå till Migrationsverket för jag är så rädd att allt ska börja om igen och att de ska skicka mig till Italien igen och jag ska tvingas fly till Sverige igen. Å andra sidan, jag kan inte leva så här. Jag kan inte fortsätta jobba svart. Man jobbar tio-tolv timmar om dagen och får tvåhundrafemtio-trehundra kronor. Vad ska det räcka till? Antagligen måste jag gå till Migrationsverket och anmäla mig igen.

Dessa dagar mår jag dåligt psykiskt. Jag tänker dag och natt. Personligen tycker jag att leva i Italien är samma som döden. Jag dör hellre än att leva där. Politikerna och journalisterna i Sverige har inte sett med egna ögon vad som sker i Italien. Jag vill inte dö under en bro, jag vill inte det. Jag vill inte dö under en bro, inte i en kyrka, inte på gatan. De som bor så är alkoholister och missbrukare. Till slut dör de. Jag vill inte sluta som dem. Jag tar hellre mitt liv här.

Det jag tänker på är att stanna här. Jag tänker och drömmer om att bygga mig ett liv och en framtid. Det kan jag göra i Sverige. Men om jag skickas till Italien kommer jag aldrig att få det.

ALI, 18 ÅR FRÅN SOMALIA

Jag heter Ali och för några månader sedan fyllde jag arton år. Det kändes inte bra, jag är rädd eftersom jag inte längre räknas som minderårig. En kompis till mig blev avvisad till Malta, och han är minderårig. Jag tänkte att om till och med han som är minderårig blir avvisad, då kan de avvisa mig också.

Jag kommer från Somalia, Mogadishu. Det har alltid varit krig, men inte i det området jag bodde. Min pappa blev dödad år 2004, jag var elva år då. Jag har en äldre bror som blev tvingad att vara soldat i en av de stridande grupperna. När jag var sexton år varnade han mig att den stridande gruppen tvångsrekryterade alla unga män i området. Jag pratade med min mamma, varken hon eller jag ville att jag skulle sluta som min bror. Min bror sa att om jag flydde så skulle han stanna hemma och ta hand om mamma och mina yngre syskon. Jag flydde tillsammans med tjugo andra personer från mitt område. Vi färdades en månad genom Sahara, två av mina vänner dog under resan.

När jag kom till Libyen tog det några månader innan jag fick plats i en båt som skulle över havet mot Europa. På havet gick vår motor sönder, vi drev omkring i många dagar och vi hade varken mat eller vatten. Flera dog. Efter tjugo dagar hittades vi av libysk polis. De tog in oss till land i Libyen och vi blev satta i fängelse.

Jag satt i fängelse i sex månader. Det var hemskt. Sedan så fick min mamma kontakt med vår släkting som bor i England, han kunde skicka pengar till mamma, som skickade till mig så att jag kunde köpa mig ut ur fängelset. Efter några månader fick jag plats på en ny båt till Malta.

På Malta satt jag fem och en halv månad i ett fängelse, som bara var ett tält. Det var hemskt. När det var kallt ute så var det också jättekallt i tältet, när det var varmt ute så var det jättevarmt i tältet.

Innan jag lämnade Malta så bestämde jag mig för att aldrig, aldrig återvända dit.

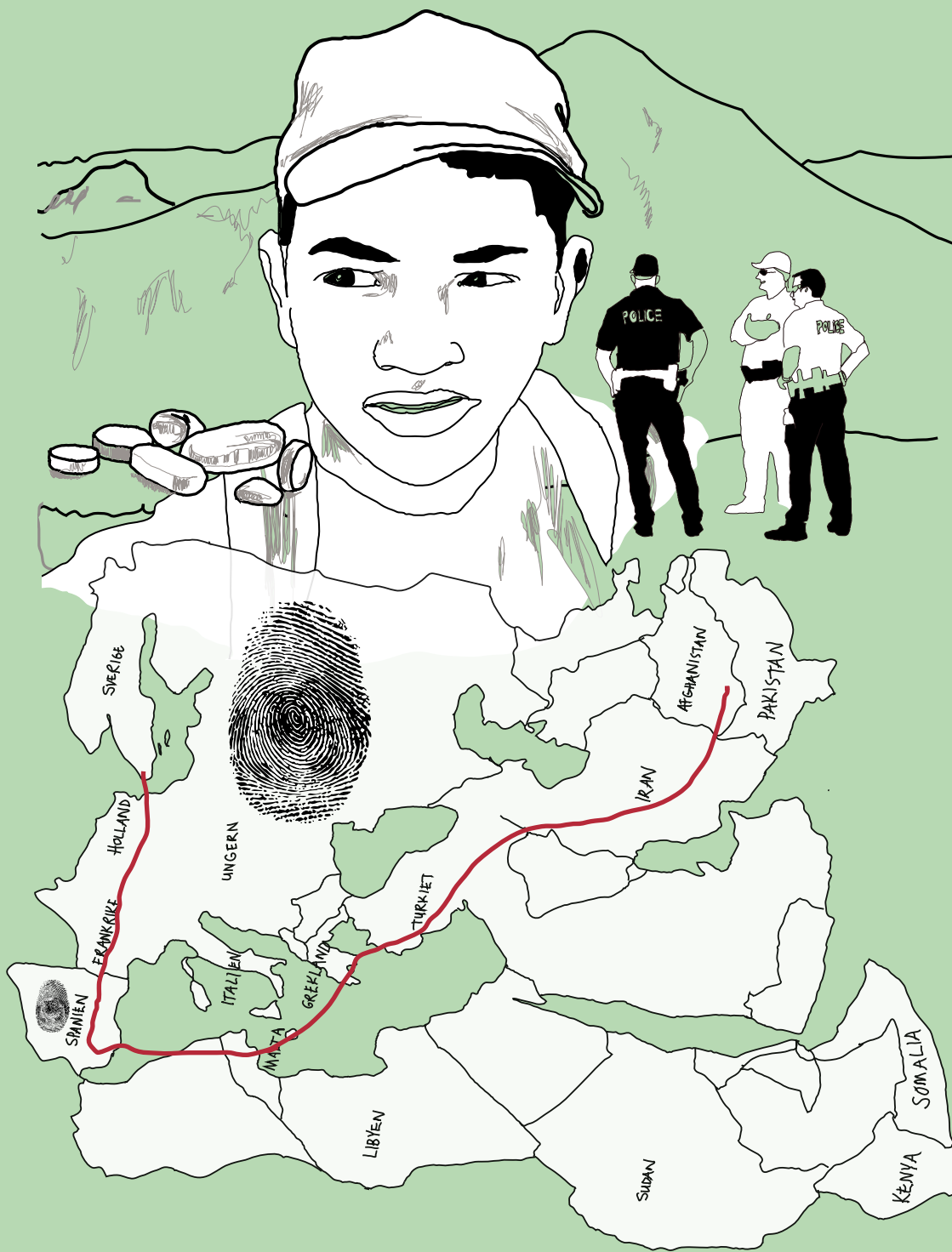
De första tre månaderna i Sverige så mådde jag mycket dåligt. Jag fick inte kontakt med min familj. Jag ringde och ringde men fick inget svar, jag var så orolig. Efter tre månader så fick jag ett mail från min storebror. Han berättade att de hade varit tvungna att flytta och därför bytt nummer. Jag blev så glad när jag fick kontakt med min familj igen. När jag var på Malta så blev min bror skadad i kriget, han hade vägrat att fortsätta att strida och då hade de skjutit honom i benet, som straff. Nu kan han inte spela fotboll eller gå långa sträckor eftersom han får så ont.

När jag fick besked om att jag skulle avvisas till Malta så sa jag att jag hellre ville dö. Jag fick prata med en mycket bra psykolog, hon är min vän, som min mamma i Sverige. Hon hjälper mig så mycket. Hon sa att jag måste gå upp på morgonen, äta ordentligt, gå och lägga mig i tid, och att jag inte ska tänka för mycket. Och jag mår bättre nu.

Nu gömmer jag mig för polisen. Jag är inte rädd men jag tänker på det. Var jag än ska så går jag istället för att cykla. Jag har sett många som har blivit stannade och fått visa upp pap-

per på att cykeln är deras, och jag fick min cykel av en kompis och har inga papper på den. Men jag gillar att gå, jag gillar att träna mycket. Jag ska bli stor och stark. Nu har jag köpt proteiner för att mina muskler ska växa.

Det är svårt att hitta någonstans att bo, och svårt att få pengar. Jag jobbar lite med att hjälpa barn i olika familjer med deras matteläxa. Vi pratar både vårt modersmål, engelska och svenska med varandra. Jag vill gärna lära mig mer svenska. Innan jag fick avslag så gick jag i skolan, men sen var jag tvungen att sluta. Jag fick börja igen efter några månader, men nu är det sommarlov. Jag tycker inte om sommarlov, jag vill alltid ha skola. Jag tror att om jag bara fick gå i skolan i två månader till så skulle jag lära mig flytande svenska. Jag vill gärna studera mycket, gå på universitet. Jag skulle vilja bli ingenjör, för att lära mig att bygga hus. Det är mycket som är sönder i mitt land, och jag hoppas att jag en dag kan åka tillbaka och hjälpa till att bygga upp mitt land igen.

EHSAN, 17 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

Jag flydde för två år sedan från Afghanistan till Iran. När jag kom till Iran åkte jag vidare mot Turkiet. Vi gick över gränsen mellan Iran och Turkiet. Från Turkiet skulle vi vidare till Grekland. Jag fick hjälp av en smugglare med pass och skulle ta ett flyg till Paris. Smugglaren sa till mig att när vi kom fram skulle jag kasta passet direkt. Vi åkte på samma flyg, jag och smugglaren. När vi kom fram var jag jättenervös. Jag förstod att jag inte var i Paris utan i Barcelona. Jag kastade passet som smugglaren hade sagt och sedan tog polisen mig. De hittade passet. Jag fick åka till en flyktingförläggning som Röda korset hade. Jag fick den åldern som det stod på det falska passet. Jag visste inte om att jag skulle skickas tillbaka till Spanien om jag skulle åka någon annanstans.

Jag vet inte varför jag inte får uppehållstillstånd. Jag har varit på Migrationsverket. Jag tänker hela tiden på varför jag inte har fått uppehållstillstånd. Alla andra har fått beslut och de har fått uppehållstillstånd. Jag har inte fått. Migrationsverket säger hela tiden "vänta". Jag har kontakt med personalen och min gode man. Jag frågar alltid personalen och min gode man: "Vad ska jag göra?" De säger "Du måste vänta".

Jag var Dublinärende och skulle skickas till Spanien. Min gode man sa att Spanien inte vill ta emot mig och därför kunde jag söka i Sverige. Sen blev jag flyttad och jag fick en advokat efter

tre månader. Jag fick träffa min gode man. Vi sågs en gång i veckan, han sa alltid till mig ”du måste vänta”. Sen visste jag inte om jag skulle få en advokat eller inte. Jag visste ingenting om vad som hände med mig. En dag kom min gode man och sa ”du ska flytta härifrån och få advokat och ny god man”. Jag fick en advokat och pratade med advokaten om allt som hänt mig. Efter femton dagar fick jag träffa advokaten som sa att jag hade fått en tid hos Migrationsverket.

Efter cirka tjugo dagar var jag på Migrationsverket och blev intervjuad. Jag var fyra timmar med mannen på Migrationsverket. Jag fick inte ha rast. Hela tiden frågade han mig. Efter fyra timmar sa jag till honom att vi måste sluta nu annars så kan jag inte berätta mer. Jag slutade och mannen på Migrationsverket sa till mig att ”om du slutar nu och det blir något fel så är det inte mitt fel utan ditt fel”. Jag sa till honom att jag är under arton år, att jag är ungdom. Jag har varit hos advokaten. Jag har alltid varit ensam. Jag orkade inte mer. Min gode man sa också att vi måste sluta. Migrationsverket sa inte när de skulle bestämma om jag fick stanna eller inte. Jag väntade hela tiden. Efter två månader fick jag ett brev från Migrationsverket. Jag fick negativt beslut.

Efter en vecka var jag med min gode man på Migrationsverket igen. De sa ”du kommer från en provins där det inte är krig, det är säkert, du kan leva vidare där”. Jag sa att jag har personliga problem. Min bror arbetade med narkotika och med talibanerna. Min bror och hans kompisar hade problem med sin chef. De hade tagit pengar från en av talibanerna. Chefen sa till dem att de måste sälja narkotika och han ville ha pengarna samma kväll. Min bror och hans kompisar sålde narkotikan och stal pengarna från chefen. De var fyra eller fem stycken. När de hade stulit pengarna rymde de därifrån och min bror ville komma till mig.

Jag var ensam i min by efter att min pappa hade dött. Min bror hade rymt för han var rädd att talibanerna, som dödade min pappa, skulle gripa honom också. Så han rymde därifrån. Min mamma var sjuk och dog när jag var liten.

När talibanerna hade dödat min pappa och min bror hade rymt därifrån var jag ensam med grannarna. Efter några år fick jag reda på att jag hade en moster. Efter att min mamma dog berättade aldrig min pappa att jag hade en moster. Jag visste inte det. Jag var i byn och fick hjälp av grannen med mat och med kläder, för att leva.

En dag kom en kvinna och sa att ”jag letar efter min syster och hennes söner”. Hon visste inte...

Jag pratar om den tiden när det var talibaner och ingen kunde flytta. Det var... det är inte som här. Ingen hade bil. Nu kanske folk har bil. Men under talibanregimen fanns ingenting i Afghanistan.

Min moster kom till byn. Då hade jag bott i fem år med grannarna. När min moster kom och letade efter mig så visste jag inte om att hon var min moster. Hon sa ”jag kom för att träffa din mamma. Jag kunde inte komma tidigare, du måste följa med mig och leva med min man och mina döttrar”. Jag var hos henne i två år. Efter tre år kom min bror till vår by och frågade efter mig. Byns invånare sa till min bror att jag var med min moster. Min bror hade varit med sina kompisar som hade stulit pengarna och talibanerna var efter dem. Hans kompisar var döda. Talibanerna hade dödat dem.

Allt det sista jag berättar nu finns hos Migrationsverket. Första gången när jag var hos Migrationsverket visste jag inte det. Efteråt ringde min bror till mig. Jag var här och min bror hittade mitt telefonnummer genom en vän och ringde mig. Min

bror sa till min kompis släkting ”Jag har en bror i Sverige. Jag vet inte om han har ett telefonnummer eller om han lever eller inte. Jag skickade min bror till Sverige med smugglare”. Han hade gett alla pengar han stulit till smugglaren. Smugglaren sa till min bror att jag var i Sverige. Min kompis släkting frågade honom om han kände mig. En dag ringde min kompis mig och sa: ”Ehsan, kan jag ge ditt nummer till min släkting i Iran? Jag sa: ”Varför då?” Han svarade: ”Det finns någon som letar efter dig.” Jag väntade. Vem skulle det vara? Jag blev jätteglad för det var min bror. Jag var fyra år gammal när min bror rymde hemifrån. Jag var sexton år när jag träffade honom nästa gång, efter nio år.

Min bror är tjugosex år. Jag hade kontakt med min bror. Han undrade vad som hade hänt med mig. Han berättade att han frågade smugglaren hela tiden som berättade att jag var i Grekland, att jag var i Turkiet, att jag var i Frankrike. ”Jag är glad att jag har hittat dig, jag trodde du skulle vara död”, sa min bror.

Han berättade att när jag hade lämnat byn hade talibanerna varit efter honom. De hade en konflikt med min bror och två av hans kompisar hade dött i byn precis efter att jag hade åkt. Alla talibaner har vapen, speciellt de som arbetar med narkotika. Min bror kunde inte komma till min mosters hem så han rymde. Istället skickade han en annan man till min moster för att hämta mig. Jag var hela tiden i byn. Det är en liten by.

En man kom till min mosters hem och frågade om han fick prata med mig. Han sa att min bror hade skickat honom för att hämta mig. ”Han ska rymma med honom från Afghanistan till EU”. Han var min brors kompis men min moster litade inte på honom och sa till mannen att hon inte kunde lämna mig till honom. ”Han har ingen och vi har inte träffats på nio år”. Min moster sa att vi inte visste om min bror lever eller

var död. Mannen sa att han svor att det han sa var sant. ”Din systerson måste rymma för de talibaner som är efter hans bror kommer att leta upp honom för att hämnas”.

En dag kom en bil med talibaner. Jag rymde därifrån och gick till en moské. I moskén frågade de varför jag kom dit. Jag sa att talibaner hade kommit till min mosters hus. Mannen i moskén sa ”du måste rymma”. Jag rymde därifrån. Jag visste inte vad som hände hos min moster. Efter tre dagar var det en man som hjälpte mig. Jag rymde. Han sa ”du måste lämna allt och åka till Iran”. Han visste... han var äldre.. och när vi kom till Iran...

Sen vad som har hänt, med min moster, min mosters man och döttrar, visste jag inte. Jag var här i Sverige. En dag så ringde min bror och undrade vad som hänt med mig. Jag berättade allt för honom. Sen sa min bror att han har min moster och min mosters döttrar med sig i Iran. Han flydde till Iran, han hade gjort dumheter i Afghanistan. Och talibanerna som var i min mosters by ville slå min moster och min mosters man när de inte kunde hitta mig. De dödade en kompis till dem och min mosters man och hennes ena dotter. Detta hade hänt och jag visste inte. När jag sa det till Migrationsverket sa de ”varför berättade du inte detta?”. Jag vill att Migrationsverket ska tro på det. Nu tror Migrationsverket inte på det. De säger ”hur fick din bror kontakt med dig?”

När jag hade fått mitt andra negativa beslut frågade de varför jag inte hade haft kontakt med min bror innan. De sa ”när du har fått negativt beslut har du fått kontakt med honom”. Jag kan inte hjälpa det. Det var han som hittade mig. Han letade alltid efter mig och sen hittade han mig.

Jag vet inte. När jag fick det andra negativa beslutet sa min advokat, att han skulle skicka papper till Migrationsverket.

Jag vet inte vad han ska skriva. Jag får inte prata med honom. Han sa att man får advokat två gånger. Första gången och andra gången. Jag får inte träffa honom. Han jobbar bara med att skriva något. Jag vet inte. Han skickade papper till överdomstolen. Han sa att "mitt jobb har slutat nu". Nu får vi se. I slutet av april fick jag det andra avslaget. Min gode man sa att vi har tjugo dagar på oss att överklaga. Nu har det gått mer än tjugo dagar. Jag vet inte vad som händer med mig. Det är tråkigt. Tre månader var jag Dublin. Efter tre månader har alla som jag känner fått uppehållstillstånd.

Jag vet inte vad jag ska göra. Den här gången tror jag att det också blir avslag. Jag är jättetrött. Jag vill inte leva mer. Jag vill inte leva vidare med problemen. Jag har väntat länge. Om jag visste hade jag inte lämnat Afghanistan. Att leva där hade varit bättre. Jag känner alla människor där. De letar efter min bror i Afghanistan hela tiden. De kommer att försöka ta en av oss. Min bror eller mig. Om de griper mig kommer min bror leta efter mig och då kommer de att ta min bror. De vill ha min bror.

Jag får vänta. Jag har väntat många månader. Jag har varit på sjukhuset och har fått medicin. Jag kan inte sova ändå. Jag måste vara frisk utan medicin. När man tar medicin är man inte frisk.

Vad är meningen med det här? Jag vet inte vad jag ska göra och det andra avslaget kommer nog inte ändras. Jag ska rymma härifrån. Om jag åker härifrån, kommer de bara att skicka mig tillbaka hit för Dublin. Jag vill ha hjälp. Alla vill hjälpa mig men ingen kan hjälpa mig. Ingen kan göra något, min gode man vet inte så mycket och inte heller advokaten. Jag vet ingenting. Det är svårt. Jag vet att jag fyller arton år snart och de kommer att skicka mig till Afghanistan. När jag var på Migrationsverket vet jag inte om tolken tolkade rätt. Första

gången jag var där kunde jag inte svenska. Jag vet inte om han tolkat fel. Jag fick bara det pappret. Jag har det här problemet. Det är jättetråkigt. Annars har allt varit bra, jag pratar mycket svenska. Jag har bara gått i skolan i tre månader. När jag fick det första avslaget slutade jag gå till skolan. Hela tiden stannar jag bara hemma och tänker. Tänker, tänker. Tankarna kommer inte att hjälpa mig. Bye bye life... Hejdå.

* Ehsans berättelse har genomförts med persisk tolk över telefon då den tolk som skulle vara med på mötet fick plötsligt förhinder. Tolkningen skedde via mobiltelefon och det var stundvis svårt för tolken och Ehsan att höra varandra på grund av störningar. Ehsan ville fortsätta intervjun på svenska utan tolk när det blev för mycket störningar. Fördelarna med att få avsluta berättandet har vägt över för både Ehsan och för oss som lyssnat till hans berättelse. Detta har givetvis påverkat språket i intervjun men vi har varit noga med att både Ehsan förstått oss och att vi förstått honom rätt.

HOMAYOUN, 16 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

Jag kom till Sverige för lite mer än tre månader sedan. Jag är sexton år två månader och sju dagar gammal. Jag föddes i en liten by i närheten av Kabul i Afghanistan. När jag var sju eller åtta år gammal så migrerade jag till Iran tillsammans med en annan familj som var vänner till min familj. Jag har ingen aning om vad som hände med mina föräldrar, men valet att åka till Iran låg inte i mina händer. Det var den andra familjens beslut.

Jag glömmer lätt datum och fakta, men utanför Shiraz i Iran bodde vi i ungefär fem år. Men jag är inte säker alls. Därefter flyttade vi in till Shiraz och bodde där. Jag vet inte hur länge. Jag kunde inte gå i skolan för jag hade inget kort, men jag hade en granne som undervisade mig hemma. På grund av olika omständigheter bestämdes det att jag skulle åka till Europa.

Jag har räknat ut att när jag kom till Sverige hade det gått sex månader sedan jag lämnade Iran. Jag har mycket svårt att minnas exakta datum och att uppskatta tid. Jag fattade beslutet själv att fly vidare. Familjen som jag kom till Iran med sa att de inte kunde hjälpa mig finansiellt så jag skulle bekosta resan själv. Efter att jag fattat mitt beslut om att åka så sålde frun i familjen en del guld för att hjälpa mig. Hon tyckte väldigt synd om mig.

Jag tog den vanliga flyktvägen, först med smugglare till Esfahan och sen till fots över gränsen till Turkiet. Därifrån tog jag båten till Mitilini i Grekland. Sen började vi gå mot en av städerna på ön. En kväll sov vi i skogen och sen tog polisen oss. De tog våra fingeravtryck. Jag visste inte att man måste söka asyl om man lämnar sitt fingeravtryck, men smugglarna hade sagt till oss att om polisen tog oss så skulle vi säga att vi var över arton år för att då skulle de släppa mig ur fängelset tidigare. Efter att jag lämnat fingeravtryck sattes jag i fängelse i ungefär tjugoåtta-tjugonio dagar. Jag fick ingen information av polisen. De bara tog mina fingeravtryck och skickade mig i fängelse.

Det var väldigt mörkt i cellen och de tände sällan. Flera nationaliteter blandades: somalier, palestinier, afghaner. Det var ungefär hundra personer i min cell. Vi fördrev tiden med att spela kort. När vi blev släppta tog vi båten till Aten.

I fängelset blev jag sjuk men jag fick ingen hjälp. Om någon läkare kom så var alla på honom med sina problem. Det fanns ingen tolk. De som kunde engelska kunde prata för sig direkt. Andra fick hjälpas åt att översätta.

De gav oss handlingarna med fingeravtryck och sa att vi måste bege oss till Aten. En familj som jag flytt med hela vägen från Iran åkte också dit. Jag ville inte vara i Aten för det var inte en plats att bo på. Jag hade redan innan bestämt att jag skulle åka till Sverige.

Vi begav oss till kusten för att ta oss till Italien. När vi var i den staden försökte vi flera gånger ta oss till Italien med hjälp av smugglare, men det gick inte. Vi fick sova i skogen i flera nätter. En smugglare erbjöd mig att åka i ett litet utrymme i en lastbil, men det var för litet. Jag skulle ha kvävts därinne så jag sa nej. Jag missade den chansen och fick vänta på nästa.

Vid ett annat tillfälle så fick jag gå på en lastbil och satt i den i tjugofyra timmar men den rörde sig aldrig så vi fick gå av. Efter flera försök gav vi upp och åkte tillbaka till Aten. Där hittade vi en annan smugglare och slutligen var det en lastbil som vi kunde gömma oss i. Den åkte till Patra och därifrån till Italien. Jag satt åtta timmar i lastbilen. Jag kände mig ensam. De två familjerna som jag kom med var inte med mig. Nyligen läste jag i en artikel om ett bombattentat i Aten att sonen i den ena av dessa familjer omkom. Hans föräldrar återvände efter det till Afghanistan. Den andra familjen ska vara i Sverige nu men jag vet inte var.

Vi var flera i lastbilen. När vi kom fram skyndade en av killarna på och ville komma ut ur lastbilen. När han öppnade dörren visade det sig att polisen var lite längre fram. De tog oss och än en gång fick jag lämna fingeravtryck. Jag fick ingen information om varför. Jag sa nu att jag var femton år. Det fanns flera i min ålder. Polisen sa att vi var över arton men vi fortsatte att säga att det inte var sant. Polisen bad om ID-kort. Det hade vi inte. Först skev polisen att jag var sexton fast jag sa att jag var femton. Senare när jag fick ut min ansökan så stod det att jag var arton. Jag frågade varför och då sa de att jag inte hade något ID och att polisen gjorde en egen bedömning.

De visste att vi varit i Grekland eftersom vi blev tagna på gränsen, men de försökte inte skicka tillbaka oss till Grekland. Vi var väldigt rädda för att bli tillbakaskickade till Grekland med tanke på behandlingen där.

I Italien var det väldigt dyrt. Vi kunde inte köpa mat eller bröd så vi fick gå till kyrkorna för att få mat. Vi hade ingen sovplats så vi fick sova på metron eller utanför tunnelbanan. Bara jag tänker på detta så mår jag dåligt igen. Jag minns inte riktigt, men jag tror att jag var där tio–elva dagar. Om jag vetat hur viktigt det är med datum så skulle jag ha antecknat under tiden.

Jag tänkte fortfarande att jag skulle till Sverige. Jag tänkte att det inte fanns någon möjlighet att studera eller få föräldrastöd, det visste jag att jag kunde få i Sverige. Jag åkte tåg till Frankrike. Det fanns folk som hjälpte oss på tåget och berättade när det kom kontrollanter. De som sålde biljetterna och afghaner som bodde i landet berättade hur vi skulle göra.

Vid Frankrikes gräns köpte vi nya biljetter till Paris. Kontrollanter kom men de tittade bara på biljetterna, inte på passen. När vi kom ut från tågstationen i Paris var det återigen en massa poliser. Samma procedur upprepade sig och de tog folks fingeravtryck, men jag och min kompis lyckades smita ut utan att upptäckas.

Vi sov under en bro i ett par nätter, sen tog vi oss till Holland där vi försökte köpa bussbiljetter till Köpenhamn och därifrån till Sverige. Men då tog den holländska polisen oss. De tog oss till en hemsk plats dit de också tog alla kriminella i Holland. Sen tog de fingeravtryck och jag fick förklara genom en telefontolk varför jag kommit till Holland. Sen frågade de om jag var anhängare till någon islamistisk grupp och om jag var spion. Jag förklarade att jag inte är med i någon grupp, att jag är flykting och ung och att mitt syfte var att ta mig till Danmark för att där ta mig till Sverige. Då sa de ”Nej, din resa är slut här. Antingen söker du asyl här eller reser du tillbaka till Afghanistan”. Jag svarade att jag inte kände till Holland och att jag inte ville söka asyl där. Då sa de att jag var tvungen att samarbeta med den afghanska ambassaden för att skickas tillbaka till Afghanistan, annars skulle jag inte bli släppt ur fängelset. Jag vägrade återigen att söka asyl.

Jag bad till Gud, det låg inte i mina händer. Efter några minuter kom en advokat och sa att han arbetade för att få mig ur fängelset. Han sa att han skulle skicka överklagan till domstol, om det gick bra skulle jag få stanna i Holland, annars skulle

jag skickas till Afghanistan. Under tiden skulle jag sättas i ungdomsfängelse. Jag skickades dit efter två dagar, under tiden var jag mycket orolig över det beslut som skulle fattas.

I ungdomsfängelset fanns ingen möjlighet att fly, det var omringat med taggtrådsstängsel med el. Det var en hemsk plats. Jag fick bara träffa ungdomar som sökt asyl. De som vägrat som jag fick jag aldrig träffa. De fortsatte att pusha för att jag skulle söka asyl och jag bestämde mig för att göra det eftersom jag antog att det var i Amsterdam och att jag kunde fly därifrån.

De tog mig till domstolen och där sa de att jag kommit illegalt in i landet och att jag saknade pass. Därför skulle jag bli kvar i fängelset. Sen satte de mig i en bil som var låst. Det var som ett litet fängelse inne i bilen. Jag hade handfängsel på mig. Vi åkte till Amsterdam och de tog in mig i en byggnad som var precis som ett fängelse fast det var inget fängelse. Där tog de av mig handklovarna. Det kändes som ett fängelse. Vi kunde inte komma och gå som vi ville, vakter kunde ge oss cigg ibland.

Jag blev tvingad att lämna fingeravtryck. Det var natten till julafton och då frågade jag några andra varför de tog mina fingeravtryck. De sa att det var för att jag skulle söka asyl. Med tanke på att det var helg kunde de inte ta tillbaka min asylansökan. Jag var tvungen att vänta och jag sa att jag ville ogiltigförklara den. De vädjade till mig under hela den här tiden att jag skulle söka asyl men jag vägrade. Sen fick jag papper och genom en telefontolk frågade jag vad det handlade om. Där stod det att jag skulle strykas helt, att det inte skulle synas alls att jag varit i Holland. Fingeravtrycket skulle strykas. Jag frågade igen om detta stämde, de sa ja och jag skrev under.

Jag skickades tillbaka till fängelset. Under den tiden mådde

jag väldigt dåligt. Jag hungerstrejkade och sedan försökte jag ta mitt liv. Efter fem–sex dagar släpptes jag. När jag kom ut fick jag veta att det fanns ett statligt bidrag som gav pengar till de som sökt asyl, men jag fick inga pengar eftersom jag inte sökt asyl.

Jag sattes i en taxi till Amsterdam där jag blev placerad på ett boende. Jag fick också ett kort men jag fick aldrig någon förklaring om varför jag fått kortet eller vad det användes till. Kortet gav mig tillstånd att vara i Holland i sex månader. Jag försökte visa kortet för att få pengar men de sa att jag inte fick det eftersom jag inte sökt asyl. På boendet fortsatte jag att säga att jag ville till Sverige, då blev jag utslängd. Personalen sa ”åk till Sverige om det är det du vill”.

Jag hade gömt pengar i min skosula och kunde köpa tågbiljetter från Holland till Belgien, från Belgien till Tyskland och från Tyskland till Danmark. När polisen kom för att kontrollera pass så gömde jag mig på tåget.

När jag kom fram till Sverige så hittade jag några andra barn från Afghanistan på stationen. De bodde på ett boende nära stranden. De sa att jag skulle följa med dem och att det var bättre än att gå till polisen. Av personal på deras boende fick jag hjälp.

När man har som mål att komma någonstans och man når sitt mål, då känner man sig självklart lycklig. Här har jag fått god mat, en plats på ett boende och jag går i skolan. Jag vet inte vad som händer med min asylansökan. Jag har varit på ett samtal på Migrationsverket och det handlade om att jag hade en högre ålder registrerad i Grekland. Därför vill Migrationsverket göra en åldersbedömning. Hon på Migrationsverket sa att det inte var ovanligt när hon hörde min förklaring.

Migrationsverket säger att de har information om att jag varit i Grekland och Holland och jag är nästan säker på att de säger att jag sökt asyl i Holland. Det var för en månad sedan jag var på Migrationsverket. Efter det har jag inte hört något. Jag väntar på att få förklara vad som hände i Holland.

Nu ska jag lägga mig ner. Jag är så orolig och har så många tankar att jag inte fungerar. Jag hoppas på att få stanna här. Innan ville jag bli fotbollsspelare men nu vill jag studera. Kanske till läkare.

HASSAN, 15 ÅR FRÅN AFGHANISTAN

Jag tror det var två år sedan jag flydde från Afghanistan, eller kanske var det ett och ett halvt. Jag vet inte riktigt exakt, min tidsuppfattning har blivit rubbad. I min by fanns till en början varken poliser eller talibaner. Våra tvister reddes ut av byns äldre, de fungerade ungefär som en separat statsmakt. Men sen kom talibanerna och därmed även polisen och de började kriga i min by. Det som gjorde att jag var tvungen att lämna min familj och fly var att jag och mina vänner hade informerat polisen om talibanernas verksamhet. Vi blev därför förföljda av talibanerna och vår grupp av vänner på fem personer splittrades. Jag och en av mina vänner gömde oss hemma hos mig ute i skjulet, men situationen blev outhärdlig. Talibanerna letade efter oss överallt och min mamma kände inte att jag var säker. Tillsammans med byns äldre fattades beslutet att jag och min vän skulle fly till Pakistan. Kostnaden för flykten stod de äldre för. Jag vet inte vad som hände med de andra, förmodligen hittade talibanerna dem, eller inte... jag vet inte.

I Pakistan bor min faster och jag kunde bo hos henne ett tag, jag tror att jag var där i tre månader. Hon hjälpte mig så gott hon kunde, men det fanns ingen säkerhet för oss där så min faster rådde mig att fly vidare till Iran. Hon sa att villkoren var bättre där och att jag skulle kunna starta ett nytt liv. Men när jag väl var i Iran insåg jag att jag inte kunde stanna där heller. Jag hade inga rättigheter, jag befann mig längst ner i hierarkin.

Jag hade ingen framtid i landet. Under de cirka sju månaderna som jag var där bodde jag hos min moster. Hon hjälpte mig en del med pengar, sedan fick jag även sälja en del av mitt guld och fick så småningom ihop pengarna som behövdes.

För att komma till Turkiet fick jag fly bergsvägen. Jag var inte alls kvar i landet länge. Kustvägen åkte jag tillsammans med tolv andra personer med båt till Grekland. Det var blandat folk på båten, både familjer med barn och ensamma fanns ombord. När vi väl kom fram kom den grekiska gränspolisen och satte handfängsel på oss. De hade olika handfängsel, för de vuxna fanns stora och för de små hade de mindre. Det var hemskt, vi behandlades som djur. Vi fick inte veta någonting och blev inlåsta i fängelse. De höll oss där i flera dagar, två veckor om jag minns rätt. Och under hela den tiden fick vi inte veta var vi befann oss, varför vi var inlåsta, hur länge vi skulle var där. Det enda som hade börjat cirkulera mellan oss kom från dem som kunde lite engelska och som hade lyckats översätta det de hade hört: vi skulle bli skickade tillbaka till Afghanistan. Jag mådde inte alls bra under denna tid.

En kväll kom polisen tillsammans med samma smugglare som hade satt oss på båten från Turkiet och förde ut oss. De hade någon slags överenskommelse och vi kunde rymma från fängelset. Vi blev förda till en plats där det stod en lastbil och väntade på oss. Vi var över sextio personer som fick gömma oss däri. Vi var allt från afghaner till iranier, somalier, kurder. Det var jätteblandat, även vad gäller ålder. Men det fanns inte längre några barnfamiljer bland oss. Det var bara män i lastbilen. Självklart fanns det inga sittplatser. Ingen toalett heller. Vid några tillfällen slängde smugglarna in mat uppifrån lastbilen. De allra starkaste knuffades och lyckades få i sig maten. Vi som var svagare hade självklart ingen chans så vi blev utan. Efter flera timmar i lastbilen släpptes vi av och fördes över en gräns med taxi. Nu i efterhand som jag har tittat på kartan så tror jag

att vi befann oss vid gränsen mellan Serbien och Makedonien. Men där och då visste ingen av oss var vi befann oss.

Två nätter gömde vi oss i skogen väntandes på smugglarna. Vi hade bara blivit avsläppta från taxin, utan information och utan mat. Vi hade ingenstans att ta vägen och samtidigt var vi väldigt oroliga. Vi ville inte bli upptäckta av polisen igen. Så vi satt där och väntade. Till slut kom en ny lastbil och vi kunde fortsätta. Jag visste inte vart jag var på väg, jag förlitade mig helt på smugglarna. Efter en tids bilresa blev vi stoppade av polisen. Vi visste åter ingenting, vi var alla rädda och utmattade. Vi blev förda till fängelset, utan att ha blivit erbjudna någon tolk eller ha fått någon information om var vi befann oss eller vad som skulle hända härnäst. Innan jag sattes i cellen tog polisen mina fingeravtryck. Det jag fick veta av dem som kunde engelska var att de gjorde så eftersom jag hade tagit mig in illegalt i deras land och att jag därmed var en illegal flykting. Jag fick då även förklarat för mig att jag befann mig i Ungern. Polisen sa till mig att skriva min namnteckning på samma papper där de tagit mitt fingeravtryck. Jag kunde inte skriva mitt namn på den tiden och polisen sa att jag bara skulle dra ett sträck på pappret.

Omständigheterna i det ungerska fängelset var värre än i lastbilarna. Det fanns inte tillräckligt med utrymme för oss alla. Vi fick sova i skift. Medan en del av oss stod fick de andra plats att lägga sig ner. Efter några timmar bytte vi och de som hade legat fick ställa sig upp och vi andra som stått kunde sträcka ut våra ben på golvet. Vi fick gå på toaletten två gånger om dagen, tio på morgonen och nio på kvällen. Maten fick vi klockan tolv på eftermiddagen och tio på kvällen. Det var fruktansvärt. Jag blev aldrig tillfrågad om hur jag mådde, om jag behövde träffa läkare, om vad jag hade gått igenom... ingenting. De frågade mig inte ens om min ålder, varken när de tog mina fingeravtryck eller under den tiden som jag var i fängelset.

Vi måste ha suttit där i två veckor. Jag fick veta av dem som kunde engelska och som översatte åt oss andra att polisen väntade på besked om vad de skulle göra med oss. Det vi fick veta var att vi skulle skickas tillbaka till något av de länder vi tidigare hade befunnit oss i under tiden vi gömt oss i lastbilarna. Jag var så ensam och kände mig orolig hela tiden. Men så en kväll, precis så som i Grekland, kom polisen tillsammans med en smugglare och förde ut mig och två andra personer. Den här smugglaren skiljde sig mycket från de tidigare. Han pratade i en mycket lugn ton, han var välklädd och tog oss till ett fint hus där vi fick tvätta av oss och äta mat. Vi fick även vila innan han tog oss till bussarna. Där fick vi gömma oss i bagageutrymmet. Jag vet inte om det fanns fler som oss på samma buss, kanske satt det fler i andra delar av bagageutrymmena. Där jag låg fanns ytterligare de två personerna som smugglaren hjälpt att rymma ur fängelset.

När vi kom ut ur bussen befann vi oss i Sverige, i Malmö. Smugglaren hade köpt biljetter till oss till Stockholm. Vi hade det uppskrivet på ett papper. Vi fortsatte med tåget. Jag visste inte ens att jag var i ett nytt land. Jag visste inte att Malmö och Stockholm var städer i samma land, att jag var i Sverige överhuvudtaget. Smugglaren hade gett oss informationen att vi skulle ta oss till Stockholm och sedan där ta oss till Märsta för att söka skydd. Så det var först i Märsta jag fick veta var jag befann mig och som jag fick hjälp och kunde ta mig till Migrationsverket. Jag fick se en karta och kunde mer eller mindre pussla ihop hur min flyktväg hade sett ut.

Bemötandet på Migrationsverket var mycket bra. Jag blev placerad i Uppsala i väntan på beslut från Migrationsverket. Jag fick bo på ett boende med jämnåriga. Det var först efter en vecka när jag hade börjat smälta allt jag hade gått igenom, som jag verkligen förstod var jag befann mig. Jag fick börja skolan och började lära mig svenska. Jag fick en tillvaro och

blev väl bemött både i skolan och där jag bodde. Men under hela denna tid var mina tankar hos min familj. Som tur var hade jag numret till min moster i Iran och kunde genom henne få numret till min familj i Afghanistan. Min mamma och mina syskon hade flytt till en annan by, de mådde inte alls bra.

I januari 2010 kom beskedet om att jag hade blivit nekad att få stanna i Sverige, min asylansökan hade avvisats. Jag fick veta att jag skulle bli skickad till Ungern, det landet som hade behandlat mig som ett djur och som satt mig i fängelse. Jag sa till polisen att jag hellre dör än åker tillbaka till Ungern. Det fanns ingen mänsklighet där. De på Migrationsverket ringde Ungern, de sa att de ville fråga om de kunde pröva mitt fall där eller om de tänkte skicka mig till Grekland. De svarade att de skulle pröva mitt ärende i Ungern och att jag inte skulle vara rädd för att bli skickad till Grekland. Men i Ungern hade jag blivit behandlad precis som i Grekland, det fanns ingen skillnad länderna emellan. Ungern och Grekland är de värsta länderna jag har befunnit mig i. För Migrationsverkets personal berättade jag om mina upplevelser i Ungern, flera gånger och väldigt detaljerat. Men jag fick bara som svar att det var Ungerns problem, att Migrationsverket i Sverige inte kunde lägga sig i, att man följde en europeisk lag.

Jag hade det bättre i Afghanistan där jag levde under ständigt dödshot än i Ungern. Och sedan januari har min rädsla kommit tillbaka igen, och osäkerheten jag upplevde under tiden jag flydde. Jag är mycket rädd. Det enda jag vill är att kunna plugga och må bra. Jag saknar min familj. Min mamma och min ena syster mår väldigt dåligt. Senast jag pratade med dem var de sjuka. Situationen i den byn de bodde i sist vi hördes var värre än den som var i vår hemby. Just nu bor jag gömd, hos en familj. De har hjälpt mig att skicka pengar till min familj i Afghanistan, så att min syster och mamma kan betala för sjukvård. Men jag vet inte hur de mår just nu eller var de befinner sig. Jag vet inte ens om de lever eller inte.

VAD KAN DU GÖRA?

För dig som nu läst och upprörts: det finns många sätt att agera. Alla kan göra något för att förändra och vi har alla ett ansvar för den situation barnen befinner sig i, även om problemen i grunden är strukturella. Du som träffar barnen i ditt arbete – som boendestödjare, juridiskt ombud, läkare och sjukvårdspersonal, polis, handläggare på Migrationsverket, god man – berätta om det som barnen vittnar om, protestera och agera för barnets bästa! Även du som privatperson kan agera för att påverka, till exempel genom att bli god man, verka för att barnen får vara med i din idrottsförening, att de barn som valt att gömma sig har ett tryggt boende och får gå i skolan. Du är självklart också välkommen att höra av dig till Barnets bästa främst för att engagera dig i kampanjen eller för att få mer information.

På följande sidor finns en lista över de organisationer som har ställt sig bakom vår plattform. Dessa arbetar alla på olika sätt för att stärka asylsökande barns rättigheter. Fundera över vad du vill bidra med och hör av dig till den organisation som du vill engagera dig i.

Antirasistisk Akademi (ArA)

ArA är en ideell förening med syfte att bekämpa rasism inom universitetens och högskolornas forskning och grundutbildningar. Föreningen arbetar för att all akademisk verksamhet görs fri från alla former av rasism, diskriminering och segregation. Vi medverkar även i det bredare antirasistiska arbetet som pågår i samhället. Besök vår hemsida för mer information eller för att komma i kontakt med antirasistiska forskare.
www.arakademin.org

Asylgruppen i Malmö

Asylgruppen i Malmö erbjuder juridisk rådgivning och praktiskt stöd till asylsökande och personer som tvingats gömma sig, samt informerar och engagerar allmänheten i strävan efter bästa möjliga flyktingpolitik. Vi är helt beroende av ideella insatser och ekonomiska bidrag från privatpersoner som delar vår dröm om en värld där man inte sätter gränser för människors strävan efter ett liv i frihet och värdighet. Välkommen med ditt bidrag!
www.asylgruppenimalmo.org/
asylgruppen@hotmail.com
0736-590573

Asylgruppen i Norrköping

Asylgruppen Norrköping är en ideell förening som arbetar för att stödja och hjälpa asylsökande och flyktingar. Vi erbjuder stöd i enskilda asylärenden och arbetar med att sprida opinion för en solidarisk och rättssäker asylprocess. Vi vill att Sverige ska ha en human flyktingpolitik. Vi arrangerar även nätverks-träffar för människor som i sin verksamhet möter asylsökande, flyktingar och papperslösa.
www.asylgruppennorrkoping.se
epost@asylgruppennorrkoping.se
073-780 27 77 (telefonsvarare)

Flyktinggruppernas och Asylkommittéernas Riksråd (FARR)

FARR är en sammanslutning av grupper och enskilda som arbetar med flyktingars och asylsökandes rättigheter, där personlig kontakt och praktiska erfarenheter utgör grunden för all verksamhet. I de lokala grupperna kan du engagera dig för flyktingars och flyktingbarns rättigheter. Kontakta styrelsen eller din lokala grupp för mer info. Du behövs!

www.farr.se

info@farr.se

023-132 45

Rosengrenska stiftelsen

Rosengrenska är ett fristående nätverk av olika typer av medicinsk personal som hjälper ”gömda flyktingar” ideellt. Sedan 2008 samarbetar vi med Svenska Röda Korset Region Väst i ”Vård för papperslösa”. Vi förmedlar kontakt till den vård barn har rätt till i Sverige, vårdar och stöttar vuxna/föräldrar, vittnar om deras situation och försöker påminna om barns egna skäl i olika sammanhang.

www.rosengrenska.org

<http://weblog.rosengrenska.org>

kliniken@rosengrenska.org

0704-066670

Rädda Barnen

Med Barnkonventionen som grund arbetar Rädda barnen bl.a. för att barn ska få sina egna asylskäl prövade och för ett bättre mottagande av ensamkommande barn. Vi påverkar politiker att ändra lagar, och att ta bättre hänsyn till de regler och principer som redan finns. Vi jobbar på alla nivåer, från kommunerna till EU. Vill du engagera dig i Rädda Barnens flyktingarbete? Kontakta ditt närmsta regionkontor.

www.rb.se

www.medlemsportal.rb.se

Röda Korsets Ungdomsförbund (RKUF)

Röda Korsets Ungdomsförbund ställer upp för att alla barn och unga ska känna sig trygga och må bra. Varje vecka träffar våra frivilliga barn och unga som sökt asyl i Sverige. Genom vår verksamhet arbetar vi för att skapa vänskapsband och göra vardagen lite lättare. Du kan som frivillig ställa upp för barn och unga på flykt och engagera dig i våra kompisgrupper, läxhjälp eller språkverksamhet.

www.rkuf.se

info@rkuf.se

Stockholms syndikalistiska socialarbetare

Stockholms syndikalistiska socialarbetare är en grupp inom fackföreningen SAC. Vi träffas och diskuterar socialpolitik, makt och organisering samt planerar kampanjer utifrån det. Hur kan vi som socialarbetare hantera klyftan mellan egna värderingar och en inhuman flyktingpolitik? Genom erfarenhetsutbyte hittar vi gemensamma strategier för ett radikalt socialt arbete.

sac_socialarbetare@yahoo.com

Svenska barnläkarföreningen (BLF)

BLFs Arbetsgrupp för flyktingbarn har bl.a. till syfte att öka och sprida kunskap om asylsökande, gömda och invandrade barns hälsa liksom att arbeta för att asylsökande barns grundläggande rättigheter tillgodoses inom områden som hälso- sjukvård, barnomsorg och skola. Vårt arbete utgår från vetenskap och beprövad erfarenhet, FNs barnkonvention och andra mänskliga rättigheter, liksom från den medicinska yrkesetiken.

www.blf.net/flyktingbarn

Svenska Röda Korset

Svenska Röda Korset arbetar för att barn ska garanteras en rättssäker asylprövning, rätt till familjeåterförening, rätt till skydd samt rätt till utveckling och en trygg uppväxtmiljö. Stöd och rådgivning ges bland annat vid flera Center för rehabilitering av traumatiserade och torterade. Röda Korset utbildar gode män för ensamkommande flyktingbarn, erbjuder olika aktiviteter som komplement till skolan för att minska utanförskap och främja en god hälsa, etc.

www.redcross.se

Sveriges Kristna Råd (SKR)

SKR är en paraplyorganisation för kyrkorna i Sverige. SKR agerar ofta i flyktingpolitiska frågor t.ex. genom kampanjer, debattartiklar och remissvar. Det största arbetet sker dock på lokal nivå i de olika medlemskyrkorna. På SKR:s hemsida kan du ladda ner dokumentet "Detta vill vi! Kyrkorna och migrationsfrågorna" och hitta kontaktuppgifter till SKR:s 27 medlemskyrkor.

www.skr.org

www.skr.org/migration/dettavillvi

Barnets bästa främst kräver att barn ska undan-
tas Dublinförordningen såvida följande inte kan
garanteras vid överföring till första asylland:

- * varm och trygg bostad
- * säker skolgång
- * hälso- och sjukvård
- * mat och ekonomisk trygghet
- * skydd från våld och övergrepp
- * skydd från godtyckligt frihetsberövande
- * rätten att söka asyl
- * rätten till en rättssäker asylprocess
- * rätten att komma till tals
- * och barnets bästa i övrigt

9 789163 373435 >